

กระถองข้างธรรมาสถ์

ฉบับที่ ๓๖ เดือนกุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๐

๕๔. แหวนจักรพรรดิ

ปลายปี ๒๕๒๔ มีผู้นำเพชรที่ขุดได้ที่ เขาพระงาม จ.ลพบุรี มาให้หลวงพ่อดู เป็นเพชรที่เปอร์เซ็นต์เนื้อสูงมาก เกือบจะเป็นเพชรแท้ อยู่แล้ว อาตมาลองกรีดกระจกดู ผลคือ ตู้กระจกพังไปเลย..!

หลวงพ่อดำถามว่า ถ้าต้องการเป็นจำนวนมาก เพื่อจัดสร้างเป็น วัตถุมงคล จะหาให้ได้หรือไม่...? เขามอบว่าได้ พวกเขาต้องการทราบว่า หลวงพ่อจะสร้างเป็นอะไร ในที่สุดก็ออกมาเป็นแหวน มีชื่อว่า "จักรพรรดิ"...

ในพิธีพุทธาภิเษก หลวงพ่อเล่าเหตุมหัศจรรย์ให้ฟังว่า การปลุกเสกทุกครั้ง อาณาภพที่คลุมลงบนวัตถุมงคล จะเป็นละอองแก้วบางๆ เท่านั้น แต่คราวนี้ประกายแก้วหนาที่บจนมองไม่เห็นโต๊ะหมู่บูชาเลย...

ยิ่งกว่านั้นคือ หลวงพ่อเริ่มพิธีหลังสามทุ่ม พอหลับตาลงจิตก็รวมตั้งเป็นหนึ่งเดียว รู้สึกว่าเดี่ยวเดียว แต่พอลืมตาขึ้นมา ตีสี่พอดี...! คิณต่อมาเริ่มเหมือนเดิม ลืมตามาตีสาม...! ท่านบอกว่าเหมือนนั่งครู่เดียวจริง ๆ...

"ตั้งแต่ป่วยมาหลายปีแล้ว เพิ่งมีครั้งนี้แหละ ที่จิตรวมตัวได้ เดิมอัตราขนาดนี้..." เรื่องอาณาภพไม่ต้องพูดถึง ปกติบ่อยครั้งที่หลวงพ่อกจะกล่าวถึงสรรพคุณของวัตถุมงคล แต่คราวนี้ท่านบอกว่า "พระควรมีติดตัวไว้..."

พระเจ้าจักรพรรดิสามารถเลี้ยงคนทั้งโลกได้อย่างไร ต่อไป ภายหน้า หากพระต้องย้ายแยกกันไป เป็นผู้นำแก่หมู่ชนที่ใด จะได้เลี้ยงดูญาติโยมและศิษย์ทั้งหลายได้ ไม่มีการอดอยากขาดแคลน เหมือน

พระเจ้าจักรพรรดินั้น อยากได้นะอยากอยู่ แต่ราคามันแพงนะซี...

เรือนแหวนเป็นทอง ได้ทองแหวนสลักนามหลวงพ่อยู่ในขณะนั้น คือ "พระสุธรรมยานเถระ" หัวแหวนเป็นเพชรเรียงสามเม็ด เม็ดใหญ่ อยู่กลาง เม็ดรองอยู่สองข้าง เพชรนี้มีเทวดารักษาเม็ดละ ๑ องค์เลย เลยทีเดียว...

"พระ" ท่านให้กำหนดราคาสามเท่าของราคาทองคำ เพื่อนำเงินส่วนกำไรไปสร้างวิหารแก้วร้อยเมตร ราคาทองประมาณ ๒,๒๐๐ บาท สามเท่าก็ตก ๖,๖๐๐ บาท นับว่าแพงมาก จัดเป็นวัตถุมงคลราคาแพงที่สุดเท่าที่หลวงพ่อกเคยมีมา ตั้งแต่ต้นจนปัจจุบัน เพราะปกติราคายืนพื้นที่ ๑๐ บาท..!

แต่แปลก...ราคาแพงปานนั้น คนกลับแย่งกันจองเหมือนได้เปล่า จ่ายมัดจำก่อน ๒,๒๐๐ บาท ของจะได้เมื่อไรก็ไม่รู้? ขนาดนั้นบัญชีรายชื่อยังยาวเหยียด และมีไม่น้อยที่สั่งหลายวง จะเผื่อคนอื่นหรือของตนเองก็ไม่อาจจะทราบได้...

สำหรับพระนับว่าน่าเห็นใจ จะหารายได้มากมายแบบนี้มาจากไหน หลวงพ่อกเลยอนุญาตพิเศษ คิดราคาทุนเฉพาะพระ คือ ๒,๒๐๐ บาท สั่งได้องค์ละ ๑ วงเท่านั้น ใครสละสิทธิ์ ห้ามองค์อื่นใช้สิทธิ์แทนเป็นอันขาด ผู้ใดสามสิทธิ์เจออาบัติปาสาชิก..!

อาตมาได้รับความเมตตาจากน้องสาวคนเล็กของ หลวงปู่มหาอำพันคือ น้านิล(คุณนิลประไพ บุญ-หลง) น้านิลท่านสงสารพระจะพอมตายซะก่อน เลยช่วยจ่ายค่าแหวนให้ นับเป็นพระคุณอย่างหาที่สุดมิได้...

ตั้งแต่ได้แหวนจักรพรรดิมา เรื่องลาภผลมีความคล่องตัวจริง ๆ อาตมาสามารถถวายสังฆทานชุดละ ๑ พันบาท ได้ไม่ต่ำกว่าเดือนละชุด บางเดือนถึง ๔ - ๕ ชุด แล้วยังการทำบุญอื่น ๆ อีกนับไม่ถ้วน เรียกว่าถ้าสะสมเงินเป็นชะหน้อยเดียว แค่นี้สองปีก็รวยอ้อแล้ว..!

อาตมามีดวงสมพงษ์กับผีมาก ไม่ว่าจะไปไหนเป็นต้องถูกผีหลอกเสมอ กลางปี ๒๕๓๐ อาตมาย้ายมาเช่าเวรหน้าตึกของหลวงพ่อบ้าง จำต้องย้ายที่อยู่จากป้อมตะวันตก ออก มาพักที่ตึกกองทุนฝั่งวัดเก่าแทน...

ตึกกองทุนนั้น เดิมเป็นที่ตั้งของกุฏิเจ้าอาวาสองค์ก่อน หลวงพ่อท่าตะครูดแจก คนแย่งกันรับจนกุฏิพัง หลวงพ่อเลยสร้างใหม่ กลายเป็นตึกกองทุนในปัจจุบัน เคยเป็นที่หลวงพ่อบ้างรับแขกอยู่ระยะหนึ่ง มีชื่อเสียงทางผีดูเป็นพิเศษ...ฮ่า..!

มีโครงกระดูกเก่าๆ อยู่ในตึกโครงหนึ่ง อาตมาเห็นไม่มีใครสนใจเลยเอาไปไว้ในห้องด้วย ผลคือคุณเธอมาหานะซี..! ยิ่งดีที่มาจากแบบสวยงาม รายต่อมาก็โอนาศึกษาปลูกประจำตัว ถ้าถึงเวลากรรมฐานแล้วยังนอนละก็ เคยหวดอาตมาด้วยกระบองจนดาวกระจายว่อนมาแล้ว โหดชะมัดเลย..!

อีกรายมาเป็นชุด เป็นพวกหมอล้อกรรม หามศพเข้ามาวางข้างๆ อาตมา จัดการผ่าออกดู หันให้ดูที่ละชั้น ที่ละชั้น เลือดนองพื้นไปหมด กลิ่นคาวแทบอาเจียน พอทนไม่ไหว แยกย้ายวิ่งไปทั้งกลุ่ม... เอ้อ...รอดตายไปที่..!

โดนแบบนี้ก็ไม่ว่ากันหรอก ถือว่ามาดี มาช่วยให้เข้าถึงธรรมเร็ว

ขึ้น แต่ไอ้ประเภทที่มาร้ายนี่ซี โดนเข้าที่เข็ดไปนานเลย ตอนนั้น อาตมาตื่นมาภาวนาตอนตีสาม พอถึงตีห้าซึกเมื่อย เลยคิดจะนอนภาวนาแทน...

พอเอนตัวลง ดึงผ้าห่มคลุมอก มีผู้หญิงตัวเล็กๆ ขนาดเด็ก ๕ - ๖ ขวบ กระโดดติดผ้าขึ้นมาเลย คิวักออาตมาได้ ก็ตั้งหน้าตั้งตาบ๊ีบ..บ๊ีบ..บ๊ีบ..ไม่รู้ว่าโกรธแค้นกันมาแต่ปางไหน เห็นตัวเล็กแค่นั้น มือหนักชะมัดญาติ อย่างกับถูกบ๊ีบด้วยคีมเหล็กก็ไม่ปาน..!

อาตมาตื่นเท่าไรก็ไม่หลุด สมหายใจเหลือนิดเดียว จะขาดใจอยู่รอมร่อแล้ว นึกขึ้นมาได้ว่า เราพกแหวนจักรพรรดิอยู่ในกระเป๋าอังสะแท้ๆ ยายผีนี้หนีกับแหวนอยู่เลย ทำไมแหวนถึงไม่ช่วยเราละ..?

พอคิดว่าทำไมแหวนไม่ช่วยเท่านั้นเอง ก็มีประกายสว่างวาบอย่างกับฟ้าแลบ สีขาวเจิดจ้าห่มคลุมเต็มไปทั้งห้อง ยายผีเด็กและองค์รักษ์ที่ยืนประจำสี่มุมห้อง ป็นเป็นมุขผงแหลกราฎุไปในพริบตา..!

ไอ้ไอ...! อานุภาพแหวนจักรพรรดิ ร้ายกาจถึงปานนี้เชียวหรือ..? ยายผีนั้นจะแหลกราฎุหากไม่เจอขนาดไหนก็ช่างเถอะ สมน้ำหน้ามันเลือกมาบ๊ีบคอเรา แต่องค์รักษ์ทั้งสี่นั่นซี...เทวดาทั้งนั้นนะ..!

อาตมากำหนดจิตเรียกสักเท่าไร ส่องครักษ์ก็ไม่เห็นกลับมา แม้จะจุดธูปขอขมาก็แล้ว สัญญาว่าจะไม่เผลอใช้แหวนจักรพรรดิอีกก็แล้ว หายเจียบเรียบร้อย คงหลบไปรักษาตัวกระมัง..? ถ้าเป็นคนคงเจ็บปางตายทีเดียว...

จากวันนั้นมาจนถึงวันนี้ สามปีเข้าไปแล้ว จะหาผีสักตัวมาแผ้วพานที่ตึกกองทุนก็แสนยาก โช้...เขาคิดไปแล้วจริงๆ... ขอร้องล่ะ... กลับมาเถอะนะ คราวนี้จะอัดหนักขนาดไหนก็ยอมล่ะ...ช่วยกลับมา

หลอกที่เถอะ...มีจำ..!

๖ พฤษภาคม ๒๕๓๓
พระเล็ก สุทธิมมปญโญ

๕๕. ปลุกตัวเอง

ตอนเด็กอยู่นั้น ทางบ้านของอาตมา เขามีการปลุกตัวเองในหลายรูปแบบ ไม่ใช่การปลุกให้ตื่นจากหลับนะจ๊ะ หากแต่เป็นการทดสอบเครื่องรางของขลังว่า มีอานุภาพเป็นประการใด และการปลุกอีกแบบหนึ่งเป็นการกระทำเพื่อคุณรก - สวรรค์...

การทดสอบอานุภาพของขลังนั้น เขาจะให้คนที่ต้องการทดลองกำของขลังชิ้นนั้นไว้ ภวานาคาธากะไรก็ไม่ทราบ เห็นหลับตาเฉยไปครู่หนึ่ง แล้วร่างกายจะค่อยๆ สั่น แแรงขึ้น...แรงขึ้นเรื่อยๆ จนบางทีกระโดดโครม ๆ เรือนแทบทรุด..!

บางรายไปสักมาจากอาจารย์ดังๆ มีการทดสอบด้วยการปลุกตัวบ่อยๆ นัยว่าเพื่อเพิ่มความขลัง ก็ปลุกขึ้นดี แต่เวลามีเรื่องกัน เห็นถูกเหยียบหามาเหมือนกัน ได้ยินว่า ถ้าไม่ใช่ครูเปลือยหลับ ก็คงเป็นว่าของมันขึ้นแต่เวลาปกติจนชิน ถึงเวลาถูกเงินเกิดด้านหมด เลยมอมพระรามกลับมา..!

ส่วนการปลุกตัวเพื่อคุณรก - สวรรค์นั้น เขามักจะทำกันเวลามีคนตาย และทำกันในหมู่คนจีนเป็นส่วนใหญ่ ดูวิธีการคล้ายกับการเข้าทรง พอสิ้นได้ก็คราวนี้อยากทราบว่านรก - สวรรค์ เป็นอย่างไร ญาติพี่น้องตายแล้วไปไหน เชิญถามได้เลย...

บางคนปลุกแรงไปหน่อย เอามือตอกหรือหน้าขาตัวเองจนซ้ำ

ไปหมด มาภายหลังอาตมาเห็นการฝึกมโนมยิทธิเต็มกำลังของ "หลวงพ่อ" แล้ว เหมือนกับการปลุกตัวแบบนี้เปียบเลย ของจีนกับไทยทำไมเหมือนกันได้ก็...?

วันหนึ่ง..หลวงพ่อรับแขกที่ศาลานวราชบพิตร ท่านได้เล่าเรื่องที่ท่านทดลอง คานาหัวใจปลาไหลเผือก โดยให้เด็กอายุ ๔ - ๕ ขวบภวานาคาธากา พอคานาขึ้นก็ให้ผู้ใหญ่ช่วยกันจับ ปรากฏว่าผู้ใหญ่ ๕ - ๖ คน จับไม่ติด เด็กมันลื่นเป็นปลาไหลจริงๆ...

เอ๊ะ...น่าเล่นนี้ อาตมาจึงกราบขอคานานี้กับหลวงพ่อ ท่านบอกว่า "ไม่ได้..ลูกข้าหนีเขาก็ขายหน้าหมด มันต้องสู้ถึงจะใช้ได้..! เอาคานาหัวใจหนูมาน ดีกว่าลูก ถ้าทำขึ้น ต่อให้มาเป็นร้อยก็สู้เขาได้สบาย..."

แล้วหลวงพ่อก็เล่าสรรพคุณคานาหัวใจหนูมานว่า สมัยท่านอยู่ตลิ่งชัน ท่านกับเพื่อนเห็นกับตา หมอแผนโบราณท่านหนึ่ง รักษากำนันอิทธิพลแล้ว คารักษาไม่ได้ไม่ว่า แต่คำบูชาครูต้องมี เมื่อกำนันไม่ไหวก็ใช้ลูกศิษย์มาทวง...

เงินบูชาครูไม่กี่สตางค์ แต่คนพาลซะอย่าง นอกจากจะไม่ให้แล้วยังสั่งลูกน้องรุมตีเขาก็ก เบี่ยงเดียวจากคมแฝกไม่จริง ไอ้หนุ่มลูกศิษย์คุณหมอก็ปลิวคิดเร็ว พอไม่สองซ้าตุมเข้าให้ ก็ได้เรื่องทันที..!

ร่างที่ตามปกติต้องม่อยกระรอกแน่นอน กลับหมุนควับกลับมาพร้อมกับขอไม้ไผ่ที่ถอนจากริ้ว ตะลุยกเข้ากลางหมู่ศัตรู ตีกระจุกเลย ผลั้วะไหนผลั้วะนั้นไม่มีพลาด ฝ่ายตรงข้ามตีมาเท่าไรหลบได้หมด ลิงที่ว่าไวยังอาย..!

หลวงพ่อกับเพื่อนที่เตรียมช่วยก็เลยได้แต่ยืนดู พอนวดลูกน้อง

กำนันหมอบกระแด่ดีแล้ว ไอ้หนุ่มก็ทวงค่าบูชาครูซะใหม่ คราวนี้กำนันรีบให้แอะ ไม่จั้นร่างที่นอนหาระเบียบไม่ได้บนพื้น คงเพิ่มกำนันผู้ยิ่งใหญ่อีกคนแน่ ๆ..!

พอตามไปถามลูกก็ถึงบางอ้อ ไอ้หนุ่มบอกกับหลวงพ่อกับเพื่อนว่า พ่อหมอบทราบอยู่แล้ว ว่าถ้ามาต้องมีเรื่อง เลยให้เขาปลุกคาถาหัวใจหนุ่มานจนขึ้นดีแล้วค่อยมา พอลูกน้องกำนันรุมตี ผลก็เป็นอย่างที่เห็นนั่นแหละ...

อีกครั้งหนึ่ง...หลวงพ่อกับเพื่อนได้รับคำสั่งให้ไปปราบโจรที่ไทร อาศมาจำไม่ได้แล้ว พอตีฝนตกก็เลยเข้าไปนั่งหลบฝนในร้านกาแฟ ไทรนั้นมีเจ้าถิ่น ๓ - ๔ คนเมมาเหล้าตาขวางอยู่ก่อนแล้ว แต่หลวงพ่อกับไปหลายคนเขาก็ไม่กล้าเสียง...

สักครู่ก็มีหนุ่มต่างถิ่นเดินตากฝนมา ขอซื้อเหล้าดื่มแก้หนาว ถ้วยหนึ่ง แล้วออกเดินทางต่อ บรรดาเจ้าถิ่นเห็นเหยื่อมาเดี่ยว ได้โอกาสระบายความคลั่งของตน ก็ถือไม้คมแฝกบ้าง ตะพดบ้าง ไล่ตี...

หนุ่มต่างถิ่นวิ่งหนีแต่ไม่พ้น โดนฟ้าตมเข้าท้ายทอยตะครุบกบแน่หนึ่ง อีกรายหวดซ้ำที่กลางหลัง อย่างกับปาฎิหารีย์...ไอ้หนุ่มต่างถิ่นแดงติดไม้ขึ้นมา หันหน้าจุมุกชนกับคนดีแล้วหันหลังเดินไปหน้าตาเฉย...!

คนดีท่รูดฮวบคว่ำกับพื้น เพื่อนๆ พลิกตัวหงายขึ้นมาแล้ว ครางฮือ..! แก่รูจากสะดือถึงคอหอย ไอ้หนุ่มต่างถิ่นชักมีดเหน็บแทงเอาเมื่อไรดูไม่ทัน ตายขาดชนิดไม่ได้ร้องซักแอะ ถ้าตามไปอีก ก็คงตายหมดแน่ ๆ..!

"ลักษณะโดนซ้ำแล้วสวนทันที คือลักษณะของคนเล่นคาถาหัวใจหนุ่มาน ถ้าซ้ำของจะขึ้น คราวนี้ทั้งไวทั้งเหนียวมาเท่าไรก็ไม่เหลือ..." "แล้วถ้าไม่ซ้ำล่ะครับ" "ก็น้ำค่างสกนั้นแหละถึงจะพิน" "ใช่...แบบนี้ไม่เอาละครับ..."

เกิดทำคาถาขึ้นดี ถูกเพื่อนแกล้งเตะเบาๆ ก็ไปพื้นเอากลางดึกแบบนี้ไม่ไหวครับ...เอาคาถาอื่นดีกว่า หลวงพ่อหัวเราะชอบใจ บอกวิธีเล่นสนุกวิธีใหม่ เป็นการปลุกตัวเองแบบทดสอบอาณาเขตภูมิมงคล...

ให้เอาของกำไว้ในมือ ทำใจสบายๆ ว่าคาถา "สุนัขขี้ตัง สุมังคะลัง" ไปเรื่อย ถ้ากำลังใจได้ที่ของจะขึ้น อาการที่แสดงออกจะทราบได้ทันทีว่า ของขึ้นนั้นทำมาจ้านไหน จะเป็นมหาอุตม์ คงกระพันชาตรี หรือ เมตตามหานิยมก็สังเกตเอา...

อาศมาได้คาถาและวิธีการมาแล้วก็ลองทันที เอาพระของหลวงพ่อกับใส่มือ ทำใจสบายๆ ว่า สุนัขขี้ตัง สุมังคะลัง ไปเรื่อยประมาณ ๓๐ นาที ก็ได้เรื่อง มีอมันค่อยๆ ล้น จากเบาเป็นแรงขึ้นเรื่อย จนตีกตัวเองตั้งป้าบๆ เลย..!

อยากจะหยุดก็หยุดไม่ได้ พอบังคับหยุดมันเหมือนมีแรงผีดึงมือเราไปเขาจนได้ เหนื่อยแทบขาดใจ พอตื่นหลุดเอาพระออกก็หยุดสิ้น พอจับพระใหม่ก็ล้นทันที ต้องรีบวาง กลัวจะเหนื่อยตายซะก่อน..!

พอหายเหนื่อยก็ลองใหม่ คราวนี้ใช้สมเด็จวัดระฆัง พอขึ้นปั๊บมือทั้งสองคล้ายมีคนดึง มันค่อยๆ พุงขึ้นฟ้า แทบจะจุดเอาตัวลอยขึ้นไปทั้งตัว เอ๊ะ..? อาณาภาพไปคนละทางกันจริงๆ ลองกับพระของ

หลวงปู่บุดดา ปรากฏว่ามือทั้งสองค่อยๆ แกว่งไปทางซ้าย - ขวา อย่างช้าๆ ดูนุ่มนวลมาก ถ้าจับมือซะหน่อยคงเป็นท่ารำไทยไปเลย แสดงออกถึงความเมตตาที่ชุ่มเย็นอย่างชัดเจน...

พอทำขึ้นคราวนี้จับองค์ไหนก็ขึ้นหมด ถึงขนาดนอนนั้นก็ตื่น โครมๆ ซะแล้ว ใจหนึ่งอยากลองภาวนาคาถาหัวใจหนูมาน อีกใจ ก็กลัวว่าอย่าดีกว่า ไปนอนให้เขาหาม มันไม่เข้าท่าแน่ และที่ไม่ลืมเด็ดขาดคือ จะไม่เผลาเอาธงมหาพิชัยสงครามมาปลุกเด็ดขาด กลัวตายก่อนอายุขัย..!

นอนสั้นอยู่หลายวันจึงเข้าใจ ว่าอารมณ์ตอนนั้นเป็นแค่ อุปจารณานเท่านั้น ถ้าเรากำหนดจิตให้สูงกว่านั้น อาการสั้นก็จะหายไปเอง เอ้อ...กว่าจะเข้าใจก็นอนตื่นชะตึกแทบพัง เหนื่อยจะตายซัก..!

๗ พฤษภาคม ๒๕๓๓
พระเล็ก สุธมฺมปญฺโญ

๕๖. พระธาตุพระสีวลี

พระสีวลีเถรเจ้า เป็นพระอรหันต์เจ้าสมัยพุทธกาล ตามประวัติ กล่าวไว้ว่า ท่านเป็นโอรสของ พระนางสุปปาวาสา พระมารดาทรงครรภ์ นานถึงเจ็ดปีกับอีกเจ็ดวัน แม้จะทรงครรภ์นานเห็นปานนั้น แต่ความ ลำบากแม้แต่น้อยหนึ่งก็มิได้มีแก่พระมารดา มีหน้าข้าพระมารดา ยัง สมบูรณ์บริบูรณ์ไปด้วยลาภสักการะเป็นอันมาก...

บุรพกรรมที่ทำให้ท่านต้องอยู่ในครรภ์นานถึงเพียงนั้น กล่าวไว้ว่า ในชาติก่อนท่านเป็นพระมหากษัตริย์ ได้ยกทัพไปตีเมืองอื่น ทำการล้อม เขาไว้ตามคำแนะนำของพระมารดา เป็นเวลานานถึงเจ็ดปีกับอีกเจ็ดวัน

เขาจึงยอมแพ้ มาในชาตินี้ท่านถึงต้องทนอยู่ในครรภ์พระมารดาเป็นเวลา เท่ากันเพื่อใช้หนี้กรรม..!

ต่อมาท่านได้ฟังเทศน์จากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีความเลื่อมใสจึงทูลขออุปสมบท เพียงมีตโกนจรดศีรษะก็ได้ โสตาปัตติผล ปลงผมเสร็จก็สำเร็จอรหัตผล เป็นผู้มีลาภสักการะยิ่งกว่า ผู้ใด องค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาทรงตั้งไว้เป็นเอตทัคคะ คือ เป็นผู้เลิศไปด้วยลาภ...

ความเป็นเลิศในด้านลาภผลของท่าน ปรากฏชัดครั้งองค์สมเด็จพระบรมศาสดาพร้อมด้วยภิกษุ ๕๐๐ องค์ เสด็จไปเยี่ยม พระเวฬุวน ป่าไม้ตะเคียน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงถามทางจาก พระอานนท์ พระอานนท์ทูลตอบว่า ทางตรงลำบากด้วยอาหาร บิณฑบาต มีแต่อดมนุษย์เป็นจำนวนมาก มีระยะทาง ๖๐ โยชน์ ส่วนทางอ้อมสะดวกต่อการบิณฑบาต มีบ้านเรือนเป็นระยะไป แต่หนทางไกลถึง ๑๒๐ โยชน์..!

องค์สมเด็จพระบรมสุคตตรัสว่า "พระสีวลีมาด้วยหรือไม่...?" พระอานนท์ทูลว่า "มาด้วยพระเจ้าข้า" องค์สมเด็จพระบรมศาสดาจึงมี พระดำรัสว่า "อานันท์นะ ดูกรอานนท์ ถ้าสีวลีมาด้วยเราจะไปทางตรง..."

เมื่อองค์สมเด็จพระประทีปแก้วพร้อมด้วยภิกษุทั้ง ๕๐๐ เสด็จไป ทางตรง บรรดาเทวดาทั้งหลายก็เนรมิตที่พักเป็นระยะๆ ไปตลอดทาง ๖๐ โยชน์ และนำอาหารมาถวายเฉพาะพระสีวลี มีจำนวนมากพอที่จะ ถวายองค์สมเด็จพระบรมศาสดา และภิกษุทั้ง ๕๐๐ โดยทั่วถึงกัน...

บุรพกรรมที่ทำให้มีลาภมากนี้ กล่าวไว้ว่า ในชาติหนึ่งมหาชน

ทั้งหลายตั้งใจถวายทานต่อกิษุสงฆ์เป็นอันมาก มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประธาน ของทุกอย่างมีครบแล้ว ยกเว้นน้ำผึ้งสดเพียงอย่างเดียว จนทั้งหลายจึงพากันออกหาน้ำผึ้งสดเป็นการใหญ่...

พระสิวลีในชาตินั้น เป็นชายตัดพิน พอดีได้ผึ้งมาหนึ่งรัง จนเป็นอันมากเหล่านั้นขอซื้อ ให้ราคาถึงหนึ่งพันกหาปณะท่านก็ไม่ขาย แต่ขอร่วมทำบุญด้วย อานิสงส์การทำบุญปิดท้ายมหาสังฆทานด้วยน้ำผึ้งสดรวงเดียวในชาตินั้น บันดาลให้ท่านเกิดมาถึงพร้อมด้วยลาภสักการะทุกชาติ เทวดาที่นำอาหารมาถวาย คือชนทั้งหลายที่ได้ร่วมทำบุญในครั้งนั้นเอง...

"หลวงพ่อ" เล่าให้ฟังว่า คตินหนึ่งท่านเจริญกรรมฐานอยู่ เห็นประกายสีเขียวนวลสว่างจ้าอยู่บนชื่อ มีเสียงบอกว่าขอมาอยู่ด้วย "หลวงพ่อ" ถามว่าเป็นใคร เสียงนั้นตอบว่า "ผม...สิวลี ครับ" รุ่งเช้าท่านขึ้นไปดูบนชื่อ พบพระธาตุพระสิวลีองค์หนึ่งจริงๆ จึงเก็บเอามาบูชาไว้...

อาตมาได้ยินดังนั้นก็เกิดความ "อยาก" ได้ขึ้นมา อุตสาหะไปค้นหาคาถาบูชาพระสิวลีมาท่อง คาถาก็ยาวจึง จึงตัดทอนเอาสั้นๆ แค่ว่า

"สิวลี จะ มหาเถโร เทเวตานะระภิบุชิตโต โสระโห ปัจจะยาทิมหิ อะหัง วันทามิ ดังสะทา มหาปุญญโณ มหาลาโภ ภาวันตุ เม"

ท่องไปขอไป ขอให้ได้พระธาตุพระสิวลีมาบูชา เวลาผ่านไปสามเดือน มีผู้นำพระธาตุพระสิวลีมาถวาย จากหนึ่งเป็นสอง จากสองเป็น

สาม จากสามเป็นสี่ จนอาตมาเห็นว่าได้มากแล้ว ขอแค่นี้ก็พอ...

อาตมาแบ่งปันพระธาตุพระสิวลีให้แก่กัน (นันทินญา) ๑ องค์ เกียง (มาลินี) ๑ องค์ พี่วิไล(วิไลวรรณ) ๑ องค์ เหลือไว้บูชาเอง ๑ องค์ แต่ไม่นานมานี้ได้มอบให้กับหัวหน้าสถานีวิจัยเพื่อรักษาต้นน้ำแม่กลอง คือ คุณประเดิมชัย แสงคู่วงษ์ ไปเสียแล้ว เห็นที่ต้องท่องคาถาใหม่อีกตามเคย...

พระธาตุพระสิวลีเถระ มีลักษณะขรุขระ แบบที่ค่อนข้างเรียบ มีลักษณะคล้ายเม็ดมะละกอ แบบปานกลางคล้ายเม็ดพุทรา แบบขรุขระมากมีลักษณะคล้ายลูกยออ่อน มีสองสีคือ เขียวแก่แบบใบผักตบ กับเหลืองเหมือนหวายตะค้า ที่อาตมาได้มานั้น สีเหลืองเหมือนหวายตะค้าทั้งสองสี...

หากท่านผู้อ่านท่านใด ต้องการพระธาตุพระสิวลีไว้บูชา ก็โปรดทดลองท่องคาถาดู ของอย่างนี้ใครบอกก็อย่าเพิ่งเชื่อ จนกว่าเราจะทำเห็นผลเอง ถ้าท่านมีความอดทนพอ มีสัจจะแน่วแน่มั่นคง คิดว่าในเวลาไม่นาน ท่านก็จะเห็นผลเช่นเดียวกัน...

"กับของจริง ต้องทำจริง จึงจะได้ผลจริง"

๑๐ พฤษภาคม ๒๕๓๓
พระเล็ก สุธมฺมปญฺโญ

๕๗. หลวงปู่ธรรมชัย

หลวงปู่ครูบาธรรมชัย ธรรมชโย แห่งวัดทุ่งหลวง อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ เป็นพระสุปฏิปันโนที่ควรแก่การเคารพเป็นที่ยิ่ง จริยาวัตรของท่านงดงามเย็นตาเย็นใจ เปี่ยมไปด้วยเมตตาธรรม

เป็นอย่างสูง สงเคราะห์ต่อมหาชนโดยมิเห็นแก่เหน้อยยาก แคเห็นอิริยาบถอันนุ่มนวล และรอยยิ้มเปี่ยมปรานีของท่าน ก็ชื่นใจจนบอกไม่ถูกแล้ว...

"ท่านผู้รู้" เมตตาบอกว่า หลวงปู่ครูบาธรรมชัย ปรรณนาซึ่งพระโพธิญาณ จะเห็นได้ว่างานสงเคราะห์ญาติโยมพุทธบริษัท ด้วยการรักษาโรคภัยและแก้กรรมทุกชนิดนั้น เป็นงานของพุทธภูมิอย่างแท้จริง แม้ภายหลังหลวงปู่จะเปลี่ยนใจ ขอเป็นเพียงอัครสาวกของ สมเด็จพระศรีอาริยมตตาตรัยก็ตาม ท่านก็ยังคงทำงานของพระโพธิสัตว์อยู่เช่นเดิม...

บรรดาศิษย์ของหลวงปู่ครูบาศรีวิชัยยอดนักบุญแห่งลานนาไทยนั้น หลวงปู่ครูบาธรรมชัยก็เป็นองค์หนึ่ง ที่เป็นที่พักพิงของชนทั้งหลาย วัดทุ่งหลวงของท่านแม้จะอยู่บ้านป่าบ้านดง หลวงปู่ก็สามารถรวบรวมศรัทธาจากญาติโยม สร้างเป็นวัดใหญ่โตมโหฬาร พร้อมด้วยเมืองพระนิพพาน สวยงามติดตาติดใจ...

ความสามารถของหลวงปู่ ไม่เป็นที่สงสัยเลย ใครเจ็บไข้ได้ป่วยด้วยโรคอะไร เป็นมาที่ปี ก็เดือน ก็วัน ไข้ยาอะไรรักษา ท่านบอกได้ละเอียดยิบ กรรมเก่าของใครเป็นอย่างไร จะแก้อย่างไร หลวงปู่บอกได้หมด "หลวงพ่อ" บอกว่า "ทีพจักขุญาณของหลวงปู่ธรรมชัยเยี่ยมที่สุดในยุคปัจจุบันนี้..!"

เพราะหลวงปู่ต้องมาช่วยรักษาคนโดยตรง ดังนั้น จำเป็นอยู่เองที่ทีพจักขุญาณของท่านต้องเลิศจริงๆ ไม่อย่างนั้นจะทราบสมุฏฐานของโรคโดยละเอียดไม่ได้ "หลวงพ่อ" นั้น เคยรักษาคนในระยะแรกๆ "แต่มัน

ไม่ใช้งานของฉัน พอเห็นหลวงปู่ธรรมชัยปุบ ฉันก็รู้ว่าเจ้าของงานเข้ามาแล้ว" ตั้งแต่นั้นมา ไครมาให้ "หลวงพ่อ" รักษา ท่านบอกให้ไปหาหลวงปู่ธรรมชัยทั้งสิ้น...

หลวงปู่กล่อม (พระธรรมวราลังการ) วัดบุปผาราม ครั้งยังเป็นเจ้าคุณเทพฯ อยู่ พบหลวงปู่ครูบาธรรมชัย ซึ่งตอนนั้นยังไม่ได้ตำแหน่งที่พระครูวรเวทย์วิสิฐ หลวงปู่กล่อมซึ่งเป็นเจ้าคุณเทพฯ อายุมากกว่าหลวงปู่ครูบาสามสิบปีเห็นจะได้ กราบหลวงปู่ครูบาธรรมชัย พร้อมกับกล่าวว่า...

"พระเดชพระคุณขอรับ กระผมทราบว่าตนเองปรรณนาพระโพธิญาณ แต่กระผมโง่เขลาเบาปัญญา ไม่ทราบว่าตนเองบกพร่องในบารมีใดบ้าง ขอความกรุณาจากพระเดชพระคุณ ได้โปรดเมตตาชี้แนะแก่กระผมด้วยเถิดขอรับ..."

หลวงปู่ครูบาธรรมชัยเอง ท่านก็ไม่นึกว่าจะถูกจุ่มเอาซึ่งหน้าอย่างนั้น ถึงกับพิบพิบบแต่ พนมมือตอบอย่างหมดทางเลียงว่า "ปัญญาบารมีกับวิริยะบารมียังพร่องอยู่ พยายามหน่อยนะครับ" เรื่องนี้หากจดจำผิดพลาดก็ต้องขอภัย เพราะเป็นเวลาถึง ๑๕ - ๑๖ ปีมาแล้ว..!

ความเมตตาของหลวงปู่ ยากจะหาใครเปรียบได้ ท่านให้การสงเคราะห์แก่ผู้คน โดยไม่ได้นึกถึงองค์ท่านเองเลยแม้แต่น้อย บ่อยครั้งที่ท่านต้องอดเพล เพราะญาติโยมกลุ่มรุมกันอยู่โดยไม่ยอมถอย เมื่อโยมไม่ไปท่านก็ไม่ลุก ยังคงช่วยเหลือรักษาพยาบาลด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม ผลคือเลยเวลาจนต้องอดเพล..!

คำว่าหวังของ รู้สึกจะไม่มีในพจนานุกรมส่วนองค์ของท่านเลย ใครขออะไรท่านให้เขาหมด แม้แต่ลูกประจำที่คล้องคออยู่ ท่านก็ถอดให้เขาหน้าตาเฉย อาตมาเองก็ยังได้มาเส้นหนึ่ง ปัจจุบันลูกประจำเส้นนี้ อยู่กับน้องแสงชัยซึ่งเป็นน้องชายอาตมาเอง เขาไปทำงานต่างประเทศ จึงให้เขาไว้เป็นเครื่องคุ้มตัว...

หลวงปู่เคยมอบธรรมะให้ ชนิดที่อาตมาคิดไม่ถึง เกือบหงายท้อง เพราะรับไม่ทัน ตอนนั้น...อาตมากับสุภาพสตรีท่านหนึ่ง ซึ่งหลวงปู่รับ เขาเป็นลูกสาวบุญธรรม ไปให้หลวงปู่ช่วยรักษาโรคด้วยกันเกิดรู้จักกันขึ้น และมีการติดต่อกันทางโทรศัพท์ เพราะเธอมีปัญหาสารพัดมาขอ คำปรึกษาอยู่บ่อย ๆ...

ท่านผู้อ่านทั้งหลาย ความเมตตานี้เหมือนกับแม่เหล็กที่ดึงดูด เศษเหล็ก ยิ่งสงเคราะห์เขามากเท่าไร และเขาเป็นผู้หญิงด้วย เขากลับคิดไปว่า เราต้องรักใคร่ชอบพอเขาแน่แล้ว แม้อาตมาในตอนนั้น จะรู้ตัวดี ว่ากำลังทำอะไร มีจุดมุ่งหมายอย่างไร แต่เธอไม่รับรู้ด้วย เมื่อคิดว่าเรารัก เขาก็ทุ่มเทใจจดจ่อมาทั้งสิ้น..!

ผลคือ...เธอตกหลุมที่ตัวเองขุดเอง ตอนตัวไม่ขึ้น ไปกราบถามหลวงปู่ว่า ทำไมถึงเป็นถึงเพียงนี้ จะหลับจะตื่นเฝ้าคิดถึงแต่อาตมา เขาโดนไสยศาสตร์จากอาตมาหรือเปล่า..? หลวงปู่ตอบชนิดอาตมา หงายหลังทั้งยืนว่า "ใช่..!" คุณเอ๊ย...โลกทั้งโลกมันมืดไปหมด ทำไมครูบาอาจารย์ของเรากลายเป็นเช่นนี้..!

อาตมาหน้ามืดไปทั้งอาทิตย์ คิดเท่าไรก็คิดไม่ออก ในที่สุด มาสรุปกับตนเองว่า การรู้เห็นของหลวงปู่ไม่มีทางผิดพลาดอย่างเด็ดขาด

เมื่อท่านจงใจผิดเช่นนี้ ท่านต้องกำลังให้อะไรเราอย่างแน่นอน ในที่สุดก็สรุปออกมาได้ว่า...

กำลังใจเรายังอ่อนมาก กระทบแค่นี้จะตายซะให้ได้ ยิ่งต้องเร่ง การปฏิบัติอีกมากนั้ และการเมตตาต่อเพศตรงข้ามนั้น ต้องพึงระวัง ให้จงหนัก หากไม่กลายเป็นวัวพันหลัก ดิ้นไม่หลุดที่หลัง พอหาข้อสรุปได้ ก็ชักฟ้าแจ้งจางบ้าง ไปกราบหลวงปู่อีกครั้ง คราวนี้ท่านยิ้มหวาน อย่างบอกใครเชียว..ใช่..หลวงปู่นะ หลวงปู่...เล่นส่งข่าวสารมาทั้ง กระสอบเกือบถูกทับตาย คาที่ซะแล้วไหมล่ะ..!

หลวงปู่ท่านเป็นผู้คล่องในพิธีการต่างๆ เป็นอย่างมาก อาตมาชอบ ลูกท่านทำพิธีต่างๆ เวลาท่านสวดชุมนุมเทวดาแต่ละครั้ง "หลวงพ่อ" กลับจะถึงวัดอยู่แล้ว ทางนี้หลวงปู่ยังว่าไม่ถึงครึ่งเลย ละเอียด ละออเป็นที่สุดจริง ๆ...

เพราะท่านทุ่มเทความรู้ความสามารถทั้งหมด ในการสงเคราะห์ ต่อมหาชน จนสุดที่สังขารท่านจะทนไหว จึงต้องทิ้งร่างไปในที่สุด ท่ามกลางความสุดรักสุดอาลัยของหมู่ศิษย์ทั้งหลาย รมโพธิ์รมไทร ได้ถึงกาลโค่นลงอีกต้นหนึ่งแล้ว...

อาตมาลงมาร่วมงานศพหลวงปู่ที่กรุงเทพฯ ได้พักอยู่กับ หลวงปู่มหาอำพัน ที่วัดเทพศิรินทราวาส ตอนเช้าขณะที่สวดมนต์ ทำวัตรเช้าอยู่ สำเนียงสวดของอาตมากลายเป็นเสียงสวดแบบ เหนือไปหมด ทำไมถึงเป็นอย่างนี้ไปได้..?!

ลืมตาขึ้นด้วยความสงสัย...เห็นหลวงปู่ธรรมชัย ยืนยิ้ม เห็นพื้นต่ำเป็นเงา อยู่ห่างจากอาตมาไม่ถึงเมตร..! อาตมารีบกราบ

แทบทำท่านด้วยความตื่นตันใจ หลวงปู่ละสังขารไปแล้ว ยังอุตส่าห์ มาให้เรากราบเท้าจนถึงที่นอนเลย...

ครูบาอาจารย์แต่ละองค์ ค่อยๆ ร่วงโรยไปตามวาระของท่าน คำสั่งคำสอนและการปฏิบัติองค์เป็นตัวอย่างของท่าน เป็นสมบัติล้ำค่าที่ท่านทิ้งไว้เป็นมรดกแก่ศิษย์ทั้งหลาย จะติดองค์ท่านก็จงติดแบบเป็นอนุสติเถิด ระลึกถึงเมื่อใด ความเมตตาปรานีของท่านที่มีต่อเราก็เต็มอ้อมเต็มอารมณ์เมื่อนั้น หลวงปู่จากไปแล้วกาย ความดีของท่านยังคงอยู่ในดวงจิตดวงใจของเราทั้งหลายตราบนานกาลนาน...

๑๒ พฤษภาคม ๒๕๓๓
พระเล็ก สุทธิมยุปญโญ

๕๘. เกราะแก้วแห่งธรรม

สิ่งที่คุณปฏิบัติหน้าใหม่ (หรือเก่าด้วย) กลัวกันเป็นนักหนาคือการ "จิตตก" มันเป็นอาการที่กำลั้งใจซึ่งทรงไว้ในด้านดี เกิดพลาดทำพลาดทาง เลี้ยวกลับไปหาความเลวเก่าๆ เอาดื้อๆ บางคนตั้งหลักไม่ทันทำใจให้ยอมรับไม่ได้ เกิดฟุ้งซ่านคิดมาก แทบจะฆ่าตัวตายประชดชีวิตไปเลยก็มี..!

ความจริงอาการ "จิตตก" หรือ "กำลั้งใจตก" หรือ "สมาธิตก" เป็นของธรรมดาที่ผู้ปฏิบัติทุกคนต้องเจออยู่แล้ว ไม่เห็นจะต้องเสียอกเสียใจอะไร ก่อนนี้เราทำความเลวอยู่ มาตอนนี้หันมาทำความเลวใหม่ เพราะหลงกลพญามารที่มัลลอลวง ก็ไม่ได้ขาดทุนอะไรเลย เพราะเรามาจากที่ต่ำ การย้อนกลับที่ต่ำคือเท่าทุน มีหน้าซ้ำยังทำไร ประสพการณ์อีกต่างหาก..!

เมื่อรู้ตัวก็ตั้งหน้าทำดีใหม่ ระวังไว้ว่าคราวก่อนเราพลาดตรงไหน ถึงเวลาอย่าให้พลาดอีก...แต่ก็นั่นแหละ เล่ห์เหลี่ยมของมารนั้น ยากที่เราจะระวังป้องกัน ปิดจุดนี้มันดีจุดนั้น ตั้งบ้อมรับจุดนั้น มันเข้าดีจุดโน้น...วนเวียนไปไม่รู้จบ จนกว่าเราจะประกอบไปด้วยสติสัมปชัญญะ สมบูรณ์ พร้อมนั้นแหละ...มารจึงหลอกไม่ได้...

อาตมาเองนั้น หกล้มหกหลุกมานับครั้งไม่ถ้วน บางปีก็หลาย ๆ พันครั้ง อาการจิตตกของอาตมาส่วนใหญ่ เกิดจากกำลังสมาธิขาดตอน ทำให้นิเวศน์เข้าแทรก ชักนำจิตเข้าสู่ความรัก โลก โกรธ หลง แรกๆ ก็แยเหมือนกัน ยิ่งคิดฟุ้งซ่านนิเวศน์ยิ่งเข้า กว่าจะทำใจได้ ก็ชอกช้ำทั้งกายและใจ...

การ "จิตตก" บ่อยๆ เท่ากับได้ซ้อมความคล่องตัวของกำลังใจ แรกๆ ก็มืดไปเป็นเดือนๆ มาตอนหลังชักจะชำนาญกับการยกจิตขึ้นสู่จุดเดิม ระยะเวลาของการพลาดไปคิดเลว พุดเลว ทำเลว ก็สั้นเข้าทุกที จนถึงระดับหนึ่ง กำลังใจเห็นความธรรมดาของอาการจิตตกคือ เริ่ม "ทำใจได้" คราวนี้ก็มีพื้นฐานรองรับ..!

เมื่อเป็นเช่นนี้กำลังใจก็จะแน่นเข้า ถึงพลาดตกลงมา ก็จะไม่ตกเกินกว่าจุดพื้นฐานนี้ และจะ "ฟื้นตัว" เร็วมาก สามารถไปสู่กับกิเลสใหม่ ถึงโดนชกรวงอีกทีครั้ง ก็สามารถลุกขึ้นก่อนที่จะถูกนับสิบ คราวนี้แหละคุณเอ๋ย..การประลองยุทธในสนามเพื่อเอาชนะกิเลสก็เริ่มสนุกสนาน เพราะชักจะมีลุ้นขึ้นมาบ้าง..!

อาตมานั้น ล้มลุกคลุกคลานมาตลอด มีอยู่ช่วงหนึ่งที่ถูกโจมตีด้วยกระบวนท่าเดียวบ่อยๆ พลอยเกิดความชำนาญ สามารถทรง

อารมณ์สมาธิ หนีนิวรณ์ได้ติดต่อกันโดยไม่ขาดตอนเป็นเวลาหลายเดือน แต่อารมณ์มันแน่นมาก ไม่อยากจะพูดจากับใครทั้งนั้น ซึ่ง "หลวงพ่อบอกว่า "ยังใช้ไม่ได้"

ในเมื่อครูบาอาจารย์ทำอย่างนั้น ก็จำเป็นต้องพยายามกันใหม่ แต่แหม...อารมณ์ "ใช้ได้" ของ "หลวงพ่อบอกว่า" มันยากอย่าบอกใคร ไอ้เรา มันประเภทปรอท เทลงดินเป็นซึ่มหายวับ ถูกอารมณ์ทางโลกกลืนไปสนิท อารมณ์ที่ "หลวงพ่อบอกว่า" ต้องการ จะต้องเหมือนกับน้ำบนใบบอน หมุนไปกับโลกทุกอย่าง แต่ไม่ติดในโลก..!

งานเป่ายันต์เกราะเพชรของ "หลวงพ่อบอกว่า" มักจะมีควบกับการ กวนข้าวทิพย์ อาตมาช่วยงานกวนข้าวทิพย์มาตั้งแต่ครั้งแรก หน้าที่ ประจำคือชูดมะพร้าวด้วยกระต่ายไฟฟ้า ไอ้กระต่ายมหากษัตริย์นี้ใครๆก็กลัว เพราะพลาดนิดเดียวเป็นได้แผลเหวอะหวะ อาตมาเลยต้องเหมามาทุกงาน และเจ็บตัวทุกงานขึ้นมา..!

โรงเรียนวัดในขณะนั้นยังเป็นโรงเรียนรัฐบาล ไม่ได้เปลี่ยนเป็นโรงเรียนราษฎร์อย่างทุกวันนี้ อาจารย์ที่คุมหอพักนำนักเรียนหญิงมาช่วยชูดมะพร้าวและคั้นกะทิ วงพิณแพทยต์เพลงมันๆ ให้จังหวะอย่างคึกคัก เป็นการช่วยให้ทำงานอย่างมีชีวิตชีวา และไม่เหน็ดเหนื่อย

"อายุสิบห้าก็มาเป็นสาวร่าง มาใส่กระโปรงวิบ ๊วแวม ๊ว.." พอเขาขึ้นเพลงนี้เท่านั้นก็ได้เรื่อง..บรรดานักเรียนทั้งหลาย ทั้งโหน้ทั้งเฮ ส่งเสียงกรีดกันเป็นที่สะใจ ที่ทนไม่ไหวก็ออกร้าเฉิบๆ ไปตามจังหวะ เพลงด้วยความมันสุดขีด การงานถูกทิ้งชั่วคราว หันมาร้าวงกันเป็นที่ สนุกสนาน กองเชียร์ก็ตะเบ็งเสียงเชียร์กันสุดหัวใจ..!

เด็กสาวอายุ ๑๕ - ๑๖ นักร้องๆ คน ตะเบ็งเสียงพร้อมๆ กันนั้น มันจะแสบแก้วหูสุดทนขนาดไหนก็สุดที่จะบรรยายถูก จิตของอาตมาที่ ชำนาญต่อการ "หนีโลก" ก็วูบเข้าสู่อารมณ์เคยชิน สว่างสิ่งต่าง ๆ ภายนอกทั้งปวง จดจ่ออยู่กับอารมณ์เดียวภายใน สรรพสำเนียงต่างๆ ขาดจากใจโดยสิ้นเชิง..!

ประหลาดแท้..? ทุกครั้งพออารมณ์ถึงที่สุด จิตจะไม่รับรู้อารมณ์ ภายนอกเลย แต่คราวนี้มันรู้ทุกอย่าง และถ้าอะไรจำเป็น จิตจะคลาย ออกมาเพื่องานนั้นโดยเฉพาะ พอเสร็จก็ดึงกลับจุดเดิม บังคับมันขึ้นได้ ลงได้ตั้งใจ เหมือนกับการเปิดปิดประตูอย่างไรก็อย่างนั้น นี่กรรมัง.. น้ำกลิ้งบนใบบอน..?

จับจิตตัวเองดู เห็นเป็นวงกลมใสสะอาดหมุนวนโดยรอบ เหมือน มีเกราะแก้วคุ้มจิตจากนิวรณ์ ถ้าจำเป็นก็เปิดเกราะออกมารับรู้โลก ภายนอก ไม่จำเป็นก็ปิดเกราะกั้นนิวรณ์ไว้ ปล่อกายวาจาทำหน้าที่ของ โลกไปตามเรื่อง มีสติกำกับอยู่ตลอดเวลา อารมณ์หนักเบาจากภายนอก กระทบไม่ได้เลย...

หลังจากฝึกซ้อมจนชำนาญอาตมาก็เข้าใจ มันเป็นสมาธิสำหรับ ใช้งานนั่นเอง สามารถทำอะไรได้ทุกอย่าง โดยไม่มีใครรู้ว่าเรากำลังทรง อารมณ์สมาธิอยู่...ถ้าเป็นเช่นนั้น มันก็ยังไม่ใช่ที่ฟังของเรา เพราะอารมณ์ โลกีย์ ประมาทเมื่อไรฟังเมื่อนั้น..จงระวัง..จงระวัง..!

๑๓ พฤษภาคม ๒๕๓๓
พระเล็ก สุธมฺมปญฺโญ

๕๙. เทวานุภาพ

คำว่า "เทวดา" แปลว่า "ผู้ประเสริฐ" เทวดานั้นมีอยู่สามประเภทด้วยกัน คือ

๑. สมมติเทพ เป็นคล้ายเทวดา ซึ่งก็คือบุคคลที่มากไปด้วยวาสนาบารมี เป็นที่เคารพยกย่องจากหมู่ชน ให้เป็นผู้เยี่ยมไปด้วยยศและอำนาจ ได้แก่ พระมหากษัตริย์ พระเจ้าจักรพรรดิ เป็นต้น เรียกว่าเป็นเทวดาโดยสมมติแต่งตั้งขึ้นมา...

๒. อุปัตติเทพ เป็นเทวดาโดยกำเนิด ได้แก่ ผู้ที่ทำความดีไว้เมื่อละจากโลกนี้ไป ก็ไปเกิดเป็นเทวดาในภพมาพจร หรือ เกิดเป็นพรหม เป็นอรูปพรหม ซึ่งเทวดา มาร พรหม นับเป็นอุปัตติเทพทั้งสิ้น...

๓. วิสุทธิเทพ เทวดาผู้บริสุทธิ์สิ้นเชิง คือผู้ที่สามารถตัดกิเลสเป็นสมุณฑูปทาน เข้าสู่แดนพระนิพพานได้ ประกอบด้วย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า และพระอรหันตเจ้าทั้งหลายนั่นเอง...

เทวดานั้นมีจริง อาณูภาพของเทวดาก็ไม่ใช่เรื่องล้อเล่น ถ้าไม่เกินความสามารถของท่าน และไม่เกินกฎของกรรมแล้วไซ้ ท่านสามารถบันดาลให้ทุกอย่างจริงๆ คนที่คิดอวดดีอยากลอง จงเลิกล้มความคิดเสียเถอะ ท่านยังมีความคิดเลวๆแบบนี้ เทวดาเขาไม่คบหาสมาคมด้วยหรอก...

เทวดาประจำตัวนั้นก็จริง ส่วนใหญ่จะเป็นพ่อ - แม่ - ญาติ - พี่ - น้อง - สามีภรรยา - ครูบาอาจารย์ ที่ท่านสิ้นชีวิตไปแล้ว และยังผูกพันจดจำเราได้ คอยให้ความอนุเคราะห์สังเคราะห์แก่เรา ถ้าเราจะ

ทำความดี ท่านทั้งหลายเหล่านี้จะช่วยหนุนเสริมทุกอย่าง และถ้าเราจะทำชั่ว ท่านก็พยายามขัดขวาง ถ้าเกินกฎของกรรม ท่านจึงจะปล่อยให้เลวไปตามกิเลสที่มาชักจูง แต่มีโอกาสมือไร ท่านจะพยายามชักจูงเรากลับมาทางดีเมื่อนั้น...

ในพระไตรปิฎก กล่าวถึงเทวดานับร้อยนับพันหน แต่ก็ยังมีบุคคลที่ "แสนรู้" พยายามบิดเบือนพระพุทธรวณะ ดีความเอาเองด้วยปัญญาแค่หางอึ่ง แต่คิดว่าฉลาดปราดเปรื่องกว่าองค์สมเด็จพระบรมสुकต พยายามปฏิเสธนรก - สวรรค์ ว่าเทวดาไม่มี พรหมไม่มี นิพพานสูญ แบบนี้จะบวชให้เป็นเสนียดแก่พระศาสนาทำไมก็ไม่รู้!?

อาตมาเองขอยืนยัน (นั้ยันและนอนยันด้วย) ว่าเทวดามีจริงแท้แน่นอน การที่ไปเที่ยวนรก - สวรรค์มา แล้วเอามาเล่าสู่กันฟังไม่ขอพูดถึง มันจะวิไลศมาหราเป็นที่ขัดหูขัดตาของท่าน "ปาดใหญ่" (จะใช้คำว่า "ปราชญ์" แบบคนอื่นเรียกท่านก็ให้เสียตายค่า) จนเกินไป ขอกล่าวแค่ประสบการณ์ที่คนทั่วไปจะฟังเจอก็แล้วกัน เอาไปตัดหัวคิ้วแห่งที่ไหนอาตมาก็ขอยืนยันว่า "เทวดามีจริง" ใครจะว่าบ้าก็ยินดีบ้าไปคนเดียวนี้แหละ..!

คราวหนึ่ง...กิ้งโพร้กิ้งใหญ่ได้กดทับสายไฟจนมีที่ท่าว่าจะขาดอาตมาจะตัดทิ้ง "หลวงพ่อ" ท่านให้จุลธูปบอกเทวดาก่อนตัดอาตมาก็จัดการบอกกล่าวจนเรียบร้อย แถมท้ายด้วยคำขู่ว่า "ถ้าตกลงก้อ...จะฟ้องหลวงพ่อ" แล้วก็ขัดเขมรเหน็บมือได้ป็นขึ้นไปแสดงวีรกรรมของตนทันที..!

ตัดทางด้านปลายที่กดสายไฟจนหมด แล้วก็จัดการกับท่อนโคน

เพื่อป้องกันมันแตกกิ่งออกไปถึงสายไฟอีก หวดดับ..ดับ..ไม่นานก็ขาด
คมมีดจั่วลมชะวืดใหญ่ แต่...กิ่งโพธิ์ขนาดขาอ่อนยาวเมตรกว่านะซิ...
มันลอยอยู่กลางอากาศ..!

อาตมามองแล้วมองอีก มันก็เห็นๆ ว่าขาดแล้ว แต่ไม่ยอมตก
จึงค่อยๆ ดันมันออกไป พอพ้นหลังคาหอฉันเก่าเท่านั้น ก็ร่วงกระทบ
พื้นตึ๋งใหญ่..แะ..แะ..อาตมาหมายถึงว่าถ้าตัวเองตกต้นไม้จะพียงหลวงพ่อก
พ่อเทวดาช่วยสงเคราะห์ไม่ให้หลังคาพัง หรือกลัวหลวงพ่อกก็ไม่รู้
กระทั่งกิ่งโพธิ์ก็ยังไม่ยอมให้ตกเลย..!

เจอกับตัวเองแบบนี้ อาตมาก็ขอท่านเป็นที่พึ่ง เวลาเข้าเวรก็ขอ
ท่านช่วยดูแลความเรียบร้อย ส่วนตัวเองนอนภาวนาลูกเดียว จนใครๆ
เขาแปลกใจว่า อาตมาเข้าเวรภาษาอะไร มาที่ไรเห็นหลับทุกที
ก็เขามีนาคพิกาปลุกนี่นา...

ขอท่านช่วยปลุกก่อนหลวงพ่อกเรียก ๑๕ นาที และถ้าจะมีเหตุ
อะไรเกิดขึ้นในเขตรับผิดชอบ ขอให้ปลุกก่อนสามนาที ได้ผลทุกที
ถึงเวลาท่านจะกระตุกเท้า เราก็อ่อย ๆ ลุกขึ้นมาตรวจดูความเรียบร้อย
บางทีนอนภาวนาลืมตั้งนาคพิกาปลุก ท่านก็ช่วยกระตุกขาให้ หรือนอน
หลับแล้วท่านนอนไม่เรียบร้อยท่านก็เตือน...

ปกติประมาณบ่ายโมงครึ่ง "หลวงพ่อก" จะลงรับแขก วันนั้น
อาตมาเป็นไข้แทบลุกไม่ไหว บอกเทวดาแล้วก็นอนภาวนา ได้ยิน
คนขับรถที่นั่งดูทีวี.เปิดรายการ "ทำพิธีสุจณ์" บอกว่ามีเรื่อง
"หิวชนะชวด" คือ ตีหัวด้วยขวด หัวไม้แตกแต่ขวดแตก อาตมาอยาก
ดูแต่ไข้จับจนลุกไม่ขึ้นลืมหัดตาไม่ได้...

เวลาผ่านไปนานเท่าไรก็ไม่รู้ อยู่ๆ อาตมาก็ลุกขึ้นได้เฉยๆ อาการ
ป่วยไม่มีแม้แต่นิดเดียว อาตมาบอกกับทุกคนว่า "อีก ๑๕
นาทีหลวงพ่อกจะเรียก" และก็จริงๆ ตรงเวลาเป๊ะ "หลวงพ่อก" โทรศัพท
มาบอกว่าจะไปรับแขก พอส่ง "หลวงพ่อก" ขึ้นรถเรียบร้อย อาตมาก็
ถูกไข้จับหงิกเหมือนเดิม...

ครั้งไปสถานีวิจัยเพื่อรักษาต้นน้ำแม่กลองที่ตำบลลิ้นถิ่น
อำเภอทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี พอไปถึงสงฆ์น้ำเรียบร้อย อาตมาก็
สวดมนต์ - ทำวัตรเย็น อยู่ๆ ก็มีผู้หญิงคนหนึ่งเดินเข้ามาหา อาตมาถาม
ว่า "อีนุ..มีธุระอะไร..?" พอถามเสร็จก็เพิ่งนึกได้ อาตมาปิดประตูอยู่
แล้วเขาเข้ามาได้อย่างไร...? แม่เจ้าประคุณเต็นทะเลลูประตุเข้ามานะซิ..!

"เธอ" บอกว่าเป็นเจ้าที่ของที่นี่ ทั้งเธอและบริวาร ขอโมทนาใน
ความดีที่อาตมาทำทั้งหมด และขอรับรองความปลอดภัยทุกอย่าง
ตลอดเวลาที่อยู่ที่นี้ มีอะไรขัดข้องเรียกเธอได้ทุกเวลา คนที่นี้เรียกเธอ
ว่า "เจ้าแม่เบิกไพร"

อาตมาออกมาสอบถามว่า เจ้าที่ของที่นี่เป็นผู้หญิงหรือ...?
ได้รับคำตอบว่า "ใช่" และชี้ให้ดูว่ามีศาลอยู่ทางด้านโน้น...แม้จะมีตุ๊กแล้ว
อาตมาก็เดินไปดูศาล วนเวียนจนอ่อนใจก็หาศาลไม่เจอ...พอรุ่งเช้า
ไปดูใหม่ เห็นศาลหลังเบ้อเร่อ มีแต่รอยเท้าอาตมาย่ำเประอะไปหมด
แต่..เมื่อคืนทำไมเราไม่เห็นอะไรเลยวะ..?

แบบนี้ก็วิเศษ...จะคำมิดคึกคักขนาดไหน อาตมาเดินท่อมๆมันไป
ทั่ว ไม่ต้องกลัวเสือสาบข้างกระทิงใดๆ ทั้งสิ้น เวลาหลงทางก็มีเงาดำๆ
มาโบกมือเรียก เดินไปเถอะ ไม่มีคำว่าหลงอีก เขามารับกันเป็นช่วงๆ

ไปเลย แรกๆ ก็เย็นสันหลังเหมือนกัน พอบ่อยๆเข้าก็ชิน ไปเอง...
พอไปทองผาภูมิครั้งที่สอง เลยทางแยกเข้าบ้านเก่าไปซีก ๕ - ๖ ก.ม. มีภูเขาลูกหนึ่ง ดูเผินๆ คล้ายคนนอนตะแคงอยู่ด้านขวามือของ ถนน พอนึกว่าคล้ายคนนอน เขาก็ลุกขึ้นยืนไหว ใส่ชุดเขียวลายทอง พราวระยับ..!

"ท่าน" บอกว่า เป็น "ตัวแทน" ของ "ขุนแผน" อาตมาเลยขอ ความสงเคราะห์ให้ทุกคนในคณะปลอดภัยและขอให้ถึงสถานีก่อนห้าโมงเย็น "ท่าน" บอกว่า "ได้" อาตมาเองก็หนักใจ เพราะผู้ช่วยนายสถานีคือ คุณสมชาย อ่อนอาษา นั้น นอกจากจะมีนิสัยร่าเริงแล้ว ยังซบถจิตใจเย็นเป็นน้ำแข็งเลย...

อาตมาแกล้งถามผู้ช่วยสมชายว่า "มีทางไปถึงสถานีก่อนห้าโมงเย็นไหม..?" "เป็นไปไม่ได้ครับ" แต่มันก็เป็นไปแล้ว รถไปถึงสถานีตามเวลาจริงๆ อาตมารู้ที่อยู่ว่าเทวดาเขาไม่โกหก แต่มันอด "ทำพิธีจูน" ไม่ได้ พอ "ท่าน" ทำได้ เราก็จ่อยไปตามระเบียบ..!

ออกเดินทางตรงรี่ไปยังเมืองลับแลแม่सान ตอนแรกจะไปกันหลายองค์อยู่หรอก แต่พอทราบถึงความลำบากของสถานที่ ก็พากันถอนตัวหมด เหลืออาตมาบินเดี่ยว ไม่ใช่เก่งกล้าอะไร หากแต่บอกเขาซะหัวว่าจะไป ถึงเวลาไม่ไปก็อายเขานะซี..!

ไปกราบ หลวงพ่อพระพุทธรชินราช ที่พิษณุโลกก่อน แล้วจึงเข้าสู่โขทัย กราบขอพร แม่ย่าสุโขทัย ขอให้เข้าถึงแม่सानก่อนห้า ท่านบอกว่า "ได้" ออกจากสุโขทัย เข้าศรีสังขาลย์ จากศรีสังขาลย์ เป็นทางฝุ่นคดเคี้ยว ขึ้นเขาเข้าป่าเข้าดงไป ๔๘ ก.ม. มาถึงบ้านกะเหรี่ยงห้วยหยวก...

ฉันเพลที่ห้วยหยวกก่อน ดูเวลาแล้วไปถึงก่อนห้าแน่นอน เพราะ หลวงลุงสุนทร (พระสุนทร สุธมฺมสุเมโธ) ท่านเคยเดิน บอกว่าระยะทางจากห้วยหยวกไปถึงแม่सान ใช้เวลาเดิน ๖ ชม. อาตมาเริ่มออกเดิน ๑๑.๓๐ น....

ออกไปได้เหนื่อยเดียวก็หลงทาง ต้องย้อนกลับมาตั้งหลักใหม่ คราวนี้เข้าป่าดงดิบดึกดำบรรพ์ ต้นไม้แต่ละต้นสูงเยียมเทียมเมฆ บุกบั้นข้ามเขาข้ามห้วยไปเรื่อยๆ หลงทางอีกตามเคย เลยอธิษฐานขอเทวดาชี้ทาง...

เอาด้ามกลดปักพื้น อธิษฐานแล้วปล่อย มันชี้ข้ามเขาที่ไม่มีทางไป คิดว่าเหลวแน่ๆ เดินหาทางจนพบรอยเท้าคน สาวรอยไปเรื่อยๆ ข้ามเขาไปสองลูก ทะลุออกทางเดินเล็กๆ อธิษฐานตามทางใหม่...

ด้ามกลดชี้ข้ามเขาไปทางที่เราเพิ่งลงมา ลองอีกที่ก็ชี้ทางเดิม จึงเดินหาจนพบหนุ่มกะเหรี่ยง ตามทางไปแม่सान แกชี้ข้ามเขาที่เราเพิ่งลงมาจริงๆ ปรากฏว่า หลงเตลิดมาไกลลิบ ต้องเดินย้อนมาออกที่ห้วยหยวกใหม่...

จะบ้ายสามอยู่แล้ว ขึ้นไปที่ค้ำกลางทาง แล้วไ้จัดดิบดึกดำบรรพ์แบบนี้ ถ้าคิดจะฆ่าตัวตายละก็ค่อยไปค้างคืนกลางป่าเถอะ แต่แม่ย่าสุโขทัยท่านบอกว่าถึงก่อนห้า เทวดาเขาไม่เคยโกหก เออวะ..ไปก็ไป...

หาจนได้คนนำทาง เป็นกะเหรี่ยงเผ่าที่เดินอย่างกับเหาะ พอข้ามห้วยครั้งที่สามสิบสาม แกเลียวขวา อ้อ...เราหลงเพราะไปเลียวซ้าย ตาเฒ่าขอตัวกลับ เขาพยายามตีไปว่า กลับเถอะตะวันจะตกดินแล้ว ค้างคืนในป่านี้มีแต่ตายกับตาย..!

ขบใจในความหวังดีของแก พอดตาเฒ่ากลับไป อาตมาก็ซุ่มนุ่
เทวดา ขอความสะดวกให้ไปถึงแม่สานก่อนค่ำ เจ้าที่ท่านชื่อ "ทรงเดช"
รับรองแข่งขันว่าถึงก่อนค่ำแน่ แบบนี้ก็วิเศษ อาตมาลุยป่าไปเป็นพายุ
บูแคมเลย..!

ตลอดทางแทบจะต้องอาศัยลุยไปตามลำห้วยล้วนๆ จะมีขึ้นบก
บ้างก็ไม่กี่ก้าว หกล้มหกลุกไปตลอดทาง เส้นขาพลิกปวดแทบขาดใจ
แต่มาถึงจนขนาดนี้แล้ว ไร่เรื่องถอยกลับนะเมื่อนชะเถอะ ไม่มีทางยอม
แพ้ออก..!

หนทางดูยาวไกลไม่สิ้นสุด มีเงาคำๆ คอยกวักมือเรียกเป็นระยะ
ไป พอเข้าใกล้ก็เห็นเป็นก้อนหินบ้าง ตอไม้บ้าง...ขบใจทุกท่านที่
เมตตาสงเคราะห์ อ้อมเขาไปก็ลูกจាំไม่ได้ รู้แค่ถ้ามีดแปลว่ากำลัง
อ้อมเขา สว่างแปลว่าพ้นไปหนึ่งละนะ...

ทางช่วงสุดท้ายประมาณ ๒ ก.ม. เลียบไปกับขอบเหว เดินพลาด
จะหล่นลงเหว เอามือค้ำถูกยอตเถาววัลย์ เชื่อหรือไม่...? ยอด
เถาววัลย์นั้นแน่นหนาอย่างกับแผ่นหิน ค้ำดีรับน้ำหนักทั้งตัวของเรา
ได้อย่างไรไม่รู้..!?

รอดจากตกเหวตายลงสู่พื้นราบ ถึงแล้ว...แม่สาน ดินแดนลับ
จัดการกางกลด สรงน้ำ ชักผ้า แล้วดูนาฬิกา..ห้าโมงเย็น..!
เป็นไปไม่ได้แต่เป็นไปแล้ว ถึงก่อนค่ำอย่างเทวดาท่านว่าจริง ๆ...

อยู่ดินแดนลับแลก็ต้องระวังตัวหน่อย สวดมนต์ - ไหว้พระ
อุทิศส่วนกุศลแก่เจ้าที่เจ้าทาง เราไม่ได้มาเบียดเบียนใคร ขอความ
เมตตาจากท่านทั้งหลาย ช่วยคุ้มครองให้ความปลอดภัย ตลอดเวลาที่

อยู่ที่นี้ด้วยเถิด

คืนที่สองไปปักกลดในป่าช้ากะเหรี่ยง ไม่ใช่เก่งแต่เพราะไม่รู้
จริงๆ..พวกมาชะหกตัว ทำทางบอกว่าเอาตายแน่.. แต่..ยังก่อนสหาย
ฝ่ายเรามาชะสิบสอง..ผีก็ผีเถอะ ขึ้นอยู่โคนเทวดาอันนุ่มแน่ เปิดแน่บ
ไม่เหลียวหลังเลย...

วันที่สี่บุกขึ้นไปค้ำหารอยพระพุทธรบาท ตามคำเล่าลือของพวก
กะเหรี่ยง ไปทั้งขาเจ็บๆ นั้นแหละ...ขอให้ท่านทรงเดชช่วย อยู่เขต
ศรีสังขาลัย ต้องบุกป่าขึ้นเขาลงห้วยไปยังเขตลำปาง ฝ่าดงทากมหาภัย
โดนรุมชะเลือดนองไปเลย...

ปีนสวนน้ำตกเจ็ดชั้นขึ้นไป ผงะหงายหลังหลายหน มันเหมือนพิง
ติดผนังผา กำหนดจิตดูเห็นท่านทรงเดชและบริวารตัวโตเท่าภูเขา ยืน
กุมหลังให้ ไม่จั่นคงลงไปแหลกอยู่กับวังน้ำข้างล่างนั้นแหละ ขอบคุณ
มากครับ...

ด้วยการสงเคราะห์ของเทวดา ค้ำหารอยพระพุทธรบาทจนเจอ
อยู่กึ่งกลางลำห้วยเลย ประทับอยู่บนหินก้อนยาวกว่า เป็นรอยชัด
เหมือนเราเหยียบดินเหนียว ความยาวสองศอกกำกับอีก ๑ ฝ่ามือ..!

กราบนมัสการด้วยความปลาบปลื้มใจ ขากลับหลงทางเหมือนกัน
แถมหล่นน้ำตกลงมาหัวแม่เท้าเดาะ ช้อเท้าพลิก หัวเข้าพลิก แทบจะ
ต้องคลานกลับ ระยะทางยาวไกลเท่าไรกำหนดไม่ได้ เท้าแตะพื้นแต่ละ
ที่ปวดแทบน้ำตาร่วง..!

แต่ด้วยความกรุณาของท่านทรงเดชและบริวาร ทำให้หอบสังขาร
กลับมาจนได้ห่างจากที่ปักกลดซัก ๒๐๐ เมตร ท่านก็ถอนกำลังกลับ

เจ้าประคุณเอ๋ย... เพิ่งรู้ว่าตัวเองเจ็บถึงเพียงนั้น ระยะทางสั้นๆ แทบต้องนอนมันกลางทาง เหน็ดเหนื่อยและเจ็บปวดเจียนจะขาดใจ..!

ห้าวันห้าคืนที่บุกบั่นอย่างสนุกสนานในบ้านลับแล ถึงเวลาจะต้องกลับ ขากลับค่อยมีแก๊จขมจนชิมไม่ไหว ปวดดิบรทึบจริงๆ มีแสงแดดส่องลอดลงมาได้บ้าง ลำแสงพันกับเกลียวหมอกเป็นภาพงดงามแสนประทับใจ...

"ดวงตะวันลับทิวแมกไม้ ใจพี่ก็หาย..หายลับไปกับตะวัน..." น่าน..จิตหลุดจากคำภาวนา มานึกถึงเพลงแทน เข้ากับบรรยากาศดีแท้ๆ... "เฮ้ย..ย..! ตูม - ม...!"

ถูกใครไม่รู้ตีบส่ง หล่นไปแช่น้ำในลำธาร เบียดจากศิระชะจรด ปลายเท้า หนาวสั่นก๊กๆ ไปเลย ข้าวของทุกชิ้นชุ่มโชกไปหมด ดี..สมน้ำหน้า เขาให้ภาวนาตันมานึกถึงเพลง โดนแค่นี้ยังน้อยไปนะเนี่ย สั่งสอนแบบกรุณาแล้วนะ..!

ขากลับใช้เวลาสองชั่วโมงยี่สิบห้า นาที ไม่รู้ว่าพ่อเทวดาจัดการอิท่าไหน มันถึงได้กำไรตั้งหลายชั่วโมงแบบนี้ เล่นเอาต้องนั่งรอที่ห้วยหยวกจนหลับไปหลายตื่น กว่าที่รถจะมารับตามนัด..ขอบคุณมากครับพ่อปู่ - แม่ย่า โอกาสหน้าจะมารบกวนใหม่...

ในอนุสติ ๑๐ ประการ มีเทวดาอนุสติ การระลึกถึงคุณงามความดีของเทวดาอยู่ด้วย ใครจะรู้เกินพระพุทธรเจ้า ปฏิเสธว่าเทวดาไม่มี ก็ตามใจท่าน บุคคลเราฉลาดและโง่ต่างกัน อาตมาพิสูจน์แล้ว และขอยืนยันว่า "เทวดามีจริง" แน่นอน และขอยึดในความเชื่อนี้ตามประสาคนโง่แล้วกัน คนฉลาดที่ไม่เชื่อทั้งหลายอย่ามาถ่มน้ำใส่ให้ยากเลย "ข้อยบ่ฟังเจ้าดอก..!"

๒๐ พฤษภาคม ๒๕๓๓
พระเล็ก สุรมุมปญโญ

๖๐. คาถาอภิญา

อภิญา แปลว่า รู้ยิ่งกว่า มาจากคำว่า "อภิ" แปลว่า ยิ่งกว่า กับ "ัญญา" แปลว่า รู้ คำว่าอภิญา เป็นสิ่งที่นักปฏิบัติทั้งหลายต้องการเป็นที่ยิ่ง อย่าไปดูคนอื่นเลย ตัวของอาตมานี้แหละ ปฏิบัติภาวนามาเพราะต้องการฤทธิ์อภิญา หาได้เริ่มเพราะต้องการรู้แจ้งเห็นธรรมไม่ (เปิดเผยความเลวตัวเองซะเลย)

ศึกษาประวัติหลวงปู่ - หลวงพ่อสมัยก่อน แต่ละองค์ล้วนแล้วแต่มาด้วยอิทธิฤทธิ์ ก็ยิ่งคิดอยากมีฤทธิ์มากขึ้น ดังนั้น...กรรมฐานหมวดแรกที่ฝึกจึงเป็นกสิณ กสิณกองอื่น ๆ หาอุปกรณียาก สู้กสิณไฟไม่ได้ แค่วะเกียงดวงเดียวก็ทำได้แล้ว...

ปกติแล้วอาตมาเป็นคนขี้เกียจอ่านหนังสือ อาศัยจำจากครูบาอาจารย์สอนในห้องเรียนก็เหลือจะพอแล้ว สู้พี่สาวเขาไม่ได้ พี่มุกดาเขาขยันอ่านเป็นบ้าเป็นหลัง ก่อนหลับก็เห็นอ่านอยู่ ตื่นขึ้นเช้าก็เห็นเขาอ่านอยู่อย่างนั้น ขอมแพ้แล้วจ้า..!

ที่นี่จะฝึกกสิณต้องอาศัยวะเกียง ถ้าจุดโดยไม่ได้ทำอะไร นอกจากนั่งมองก็มีหวัง นอกจากถูกหว่าน้ำแล้ว ก็อาจถูกไม้เรียวจนหายบ้าแน่ๆ เพราะมันสิ้นเปลืองโดยใช่เหตุ ของพรรคนี้นั้นก็ต้องมีเทคนิคเฉพาะหน้ากันบ้าง...

ทำเป็นขยันอ่านหนังสือบ้างนะซิ...จุดวะเกียงระบองแล้ววางหนังสือตรงหน้า ตาดูดวงไฟแล้วจำภาพไว้ หลับตาภาวนาว่า "เตโช

กลิ้งง ๑๑๑๑" พอภาพเลื่อนจากใจก็ลืมหูลืมตาดูใหม่ เล่นนั่งทำในมุ้งไม่มีใครรู้หรือกว่าหลับตาหรือลืมหูลืมตา เห็นกางหนังสือนั่งตัวตรงแน่ว ใครๆก็คิดว่าอ่านหนังสือกันทั้งนั้น...

เข้ามิดตื่นขึ้นมาคิดไฟหุงข้าว(สมัยนั้นยังไม่มีเตาแก๊ส ไม่มีหม้อไฟฟ้า ป่วยการจะไปพูดถึงเตาไมโครเวฟ) เอาไฟทั้งเตานั้นแหละ เป็นนิมิตกสิณ ก็ไม่เห็นแปลกอะไร กองใหญ่ดีจำภาพ่าย ตกเย็นกลับจากโรงเรียน ยังจุดตะเกียงไม่ได้ก็ไม่เป็นไร พักกสิณไฟไว้ชั่วคราว ตักน้ำมา ๑ ขัน หลบเข้าดงมะม่วง แอบหลังต้นไม้ไม่มีใครเห็น ที่นี้ก็ "อาไปกลิ้งง ๑๑๑๑" ฮ่า...ยิ่งทำยิ่งสนุก...

มีวแต่สนุกอยู่นั้นแหละ และทำกสิณหลายกองในเวลาเดียวกัน ผลคือเงินไม่เป็นท่า พอเข้ามาทำงานกรุงเทพฯ ไปฝึกมโนเมยิทธิที่บ้านสายลม อาศัยพื้นฐานคอนกรีตเสริมเหล็ก เพราะเล่นกสิณมาก่อน พอฝึกปั๊บก็ได้ปั๊บเลย ไม่เสียแรงเปล่า...

หันไปสนุกกับมโนเมยิทธิเกือบสามปี คืนหนึ่งที่บ้านสายลม "หลวงพ่อ" เทคนิเหมือนฟ้าผ่าลงกลางใจว่า "วิชาสอง..อภิญญาห้า..สมาบัติแปด..กรรมฐาน ๔๐...ต่อให้คล่องแคลไหนด ก็ยังแช่อยู่ในนรกทั้งตัว..!" ตายละวา...ที่ท่านเทคนิมาเราไม่มีซักอย่าง แบบนี้คงมีดหัวไม่ต้องผูกต้องเกิดชะละมึง..!?

กำลังคิดว่าทำอย่างไรถึงจะพ้นนรกได้"หลวงพ่อ"ท่านก็เทคนิ ต่อว่า "...บุคคลที่จะพ้นอบายภูมิได้ อย่างน้อยต้องเป็นพระโสดาบัน การจะเป็นพระโสดาบันก็ไม่ยาก ให้ทรงอารมณ์ดังนี้...

๑. เคารพในพระพุทธเจ้า

๒. เคารพในพระธรรม

๓. เคารพในพระสงฆ์

๔. รักษาศีล ๕ ให้บริสุทธิ์

๕. คิดว่าตายเมื่อไรเราต้องการไปที่เดียวคือนิพพาน

ถ้าอารมณ์เหล่านี้ทรงใจได้แน่นอน ท่านก็เป็นพระโสดาบัน คนที่เป็นพระโสดาบัน อบายภูมิจะปิดสำหรับท่าน..."

อาตมาเหมือนคนร้าย เห็นประตูคุกเปิดรออยู่แน่ๆ แล้ว มีคนมาชี้ทางหนีให้ก็เผ่นสุดชีวิต ฤทธิ์เดชอะไรก็ไม่เอาแล้วทั้งนั้น ยิ่งคิดยิ่งสยองขวัญ อีต่อนกำลังสนุกเพลินๆ อยู่ นั้น เกิดปั๊บปั๊บตายขึ้นมา ก็เรียบร้อย ประดาความเลวทั้งหลายที่ทำมา คงเชิญเสด็จไปนรกแน่ๆ ไซ้...มาหลงใญ่อยู่ชะเป็นนาน..!(ตอนนี้ก็ยังไม่ฉลาดขึ้นเลย..)

หันมารักษาศีลอย่างจริงจังบ้าง จากศีล ๕ ไม่เคยครบก็เริ่มครบค่อย ๆ ก้าวไปเรื่อยถึงศีลแปด พอรักษาศีลแปดได้ไม่นานก็บวชพอดี เรื่องอภิญญาสมาบัติหายไปจากความคิดชั่วคราว จนกระทั่งพรรษาที่สอง ขณะหลวงพ่อกำลังให้โอวาทพระใหม่อยู่นั่นเอง...

"หลวงพ่อ" ขอให้พระทุกองค์ สละเวลา ๑ ชั่วโมง ภาวนา "คาถาอภิญญา" ให้ทำติดต่อกันทุกวัน ท่านบอกว่าคาถานี้ "พระ" มาบอกให้ภาวนา ถ้าทำได้จะมีผลคล้ายอภิญญา คือไม่ต้องเสียเวลาไปฝึกกสิณ ๑๐ ภาวนาคาถานี้แล้วจะใช้ผลของกสิณได้เลย...

"กาลต่อไปข้างหน้า บรรดานักบวชที่บิณฑบาตเป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าจะคุกคามหนักขึ้น ถึงขนาดโจมตีเรื่องอภิญญาสมาบัติว่าเป็นเรื่องเพ้อเจ้อเหลวไหล เมื่อถึงเวลานั้นพวกคุณจะต้องแสดง

ออกให้ชาวบ้านได้เห็น เขาจะได้รู้ว่าใครกันแน่ที่ปฏิบัติตรงตามคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า..."

ศึกครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก ถึงขนาดเดิมพันกันด้วยอนาคตของพระศาสนาเขียวหรือ...? ในเมื่อเป็นคำสั่งของ "หลวงพ่อ" อาตมาก็โน้มรับใส่เกล้า นำไปยึดถือปฏิบัติทันที วิธีการมีดังนี้...

- ๑. นะโมฯ. ๓ จบ
- ๒. พุทธัง สรณัง คัจฉามิ พุதியัมปิฯ. ตติยัมปิฯ.
- ๓. อิติปิโสฯ. สวากขาโตฯ. สุปฏิปันโนฯ.
- ๔. แล้วทำใจสบาย ๆ ภาวนาว่า "สัมปจิตตจามิ" อ่านว่า

สำ - ประ - จิต - ฉา - มิ ไปเรื่อย ๆ

ถ้าเห็นประกายแสงสีทอง ให้ดึงมารวมเป็นก้อนกลม เอาเข้าไว้ในอก ตัวจะลอยพ้นพื้น ถ้าทรงสติให้ดี จะบังคับให้เหาะไปไหนก็ได้ ถ้าคล่องตัวเมื่อไร อภิญญาใหญ่จะเข้าจับ สามารถใช้ผลของกสิณ ๑๐ ได้ตั้งใจทุกอย่าง...

อาตมาทดลองทำดู พอเริ่มภาวนาก็เห็นประกายสีทองพร่างพราวไปหมด จิตตั้งลึกควบแน่นอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน เหมือนมีพลังลึกลับบีบอัดเข้ามาทุกทิศทุกทาง แน่นเปรี้ยวไปหมด ภาวนาไปไม่นาน รู้สึกมีอะไรหมุน ๆ อยู่ข้างเอว...

ลืมตาขึ้นดู... "เหวอ - อ...!" "โครม - ม - ม...!" ตีกระหึ่มไปทั้งหลัง ไร้ที่หมุน ๆ นะพัดลมเพดานที่เปิดไว้ ตัวเราดันลอยขึ้นมาตอนไหนไม่รู้ ห่างพัดลมชนิดเดียว พอเห็นเข้าก็ตกใจ เลยหล่นจากทำซัดสมาธิ ตะครุบกับดั่งสนั่นไปเลย..!

ปิดพัดลมภาวนาใหม่ เอ๊ะ...มันลอยจริงๆแฮะ จะเป็นอุเทิงคาปิติหรือเปล่านั้น..? "ป้าบ - บ" อู...ย แบนเป็นกล้วยปิ้งเลย มันลอยวัดขึ้นไปอัดติดกับเพดานทั้งแรงทั้งเร็ว แล้วหมุนตัวไปรอบห้อง เร็วจีจนดูแทบไม่ทัน...

รู้สึกกลัวนิดๆ มันเลยค่อยๆ ลอยลงมาที่เดิมตรงจุดเดิมเป๊ะเลย พอภาวนาใหม่ ก็ได้เรื่อง มันพุ่งคุ่มทะลุหลังคา พุ่งปราดไปในอากาศ เร็วยิ่งกว่าเอฟ. ๑๖ ผิวหนังเสียดสีกับอากาศจนแสบซาไปทั้งตัวแบบนี้ตายแน่ ๆ...

"โครม-ม...!" หล่นลงที่เดิมเป๊ะ ไม่มีเคลื่อนแม้แต่นิดเดียว ผีาเพดานกับหลังคาก็ปกติทุกอย่าง แล้วเราออกไปทางรูไหนกันแน่..? จะว่าผีนั้นก็ไม่ใช่ เพราะตื่นอยู่สติสมบูรณ์พร้อมทุกประการ หล่นก็เจ็บสูงก็กลัว มันอะไรกันแน่..?

ออกไปรับเวรตามปกติ ฝากเวรกับเทวดา แล้วเอาจิวรคลุมไปภาวนาไปเรื่อย ๆ อากาศชาควบแน่นเข้า - แน่นเข้า พอดีหลวงพี่โอ (พระครูสมุห์พิชิต ฐิตวีโร) เดินเข้ามาในห้องยาม เสียงแว่วๆ พูดยว่า "ท่านนี่เอาแต่ภาวนาจังเลยนิ.."

รู้สึกว่าหลวงพี่ท่านแกลังเอานิ้วจิ้มที่ศีรษะ คุณพระช่วย..! ตัวมันลอยวัดขึ้นมาทันที "เดี่ยวเขาก็รู้กันหมดทั้งวัดเท่านั้น.." พอคิดวิตกมันก็ค้างกลางอากาศ สูงจากเตียงแค่มีอลอดได้ พอดีจิวรคลุมอยู่ หลวงพี่ท่านเลยไม่ทันสังเกต..!

แต่หัวเรานะซี...มันเหมือนลูกโป่งถูกเจาะ มีอะไรจากข้างในไม่รู้พุ่งพุ่งออกมาเป็นสายเลย แรกๆ ก็ออกตรงถูกจิ้มแค่รูเดียว หนักๆ

เข้าตัวมันพรุนเป็นฝักบัว พุงออกทุกทิศทุกทาง เป็นอยู่นานหลายสิบนาทิตีเดียว...

อาตมาทบทวนความรู้จาก "หลวงพ่อ" ที่สอนไว้ ให้อาการลอยกับเหาะ ต้องเป็น อุเพ็งคาปิติ แน่ๆ ส่วนไอ้ตัวร้วเป็นรู คงเป็น ผรณาปิติ เป็นอันว่านับเวลาปฏิบัติมาเข้าปีที่สิบสาม เพิ่งจะพบปิติครบทั้ง ๕ ตัวในวันนี้เอง..!

การภาวนาหลังจากนั้นซิ...วิสัยเดิมที่เลวชักนำไป ภาวนาที่ไรอยากเหาะทุกที มัวแต่ตามจับอาการทางกายอยู่นั้นแหละ ว่าใกล้จะลอยหรือยัง ผลคือจิตไม่รวมตัว กรรมฐานเลยพังไปเป็นเดือน แค่อารมณ์สมาธิธรรมคายังทรงไม่ได้เลย...

ซินปล่อยให้พญามารจูงจมูกแบบนี้คงแย่นะเน้อๆ อาตมาเลยอธิษฐานตัดทิ้งไปเลย... "ลูกจะภาวนาทุกวัน แต่ผลใดๆ อย่าเพิ่งเกิดขึ้นเลย ไม่งั้นลูกหลงเดินผิดทางเป็นแน่ ขอแค่เวลาลูกจำเป็นต้องใช้ แล้วขอให้ผลเกิดกับลูกตอนนั้นเถิด"

คราวนี้สบาย...ภาวนาได้ใจสงบดี อาการประหลาดๆ ไม่เกิดขึ้นอีก เพียงแต่ไม่ทราบว่ามีผลที่ภาวนาทุกวันได้ทำอะไรแล้ว และไม่คิดว่าจำเป็นต้องทราบด้วย จนกระทั่งไปเยี่ยม สถานีวิจัยเพื่อรักษาต้นน้ำแม่กลอง มันก็เกิดเหตุจำเป็นจนได้...

คุณประเดิมชัย แสงคุ้มษ์ หัวหน้าสถานี นำคณะเดินขึ้นเขาไปเรื่อยๆ ชมงานของทางสถานี ไม่ว่าจะเป็นการ เก็บตะกอน วัดน้ำ วัดอากาศ การทดลองพืชคลุมดิน พืชยัดน้ำ ฯลฯ เพลินไปถึง สถานีย่อยนิคสุ เป็นเวลา ๑๑.๑๐ น.แล้ว เราพร้อมที่จะอด แต่ทางสถานีใหญ่

เตรียมอาหารไว้ถวายเพล...

ต้องฉลองศรัทธาเขาหน่อย แต่มันอยู่ห่างตั้งสี่กิโลเมตร และเป็นทางขึ้นเขาลงห้วยด้วย จำเป็นขึ้นมาแล้ว ขอให้ลูกใช้อำนาจคาถา อภิญญาด้วยเถิด... สำรวมจิตขอบารมี ภาวนาคาถาพลางเดินไปเรื่อยๆ ทันทเพลก็ฉัน ไม่ทันก็อดเอา...

ห่างจากสถานีครึ่งกิโลเมตร รถของสถานีวิ่งสวนออกมา เหลียวดูข้างหลังไม่เห็นคณะญาติโยมเลยซักคน เลยบอกรถเขาเลยไปรับโยมเราเองเข้าหน่วยไปฉันเพล เหลือบดูนาฬิกาแล้ววง มันเสียละมั้ง...? ทำไมเวลาผ่านไปแค่ ๒๐ นาที...

พักใหญ่รถที่ไปรับโยมก็มาถึง แม่ถามปนหอบว่า "ท่าน...ทำไมเดินเร็วอย่างนี้..? ข้างหลังวิ่งไล่ยังไม่ทัน จู๊ป (เบญจพร) วิ่งซะเลือดกำเดาไหลเลย...!" อันนี้อาตมาตอบไม่ได้ เพราะรู้สึกวาทังมันก็ไกลเท่าเดิม แต่ทำไมใช้เวลาน้อยจัง..!

อำนาจคาถาอภิญญาแสดงผลอีกครั้ง ตอนที่บุกไปเมืองลับแล แม่सान ระยะทางนั้นหลวงลุงสุนทรเดินจนปรุ ยืนยันว่าใช้เวลาเดินทางชั่วโมง แต่อาตมาภาวนาคาถาอภิญญา ใช้เวลาเดินแค่สองชั่วโมงครึ่ง มันเป็นไปได้เหมือนกัน..!

ตอนเดินอยู่รู้สึกวาทังมันช่างยาวไกลไม่สิ้นสุด มีหลายวาระที่ยอมรับว่าท้อใจ เพราะเดินเท่าไรไม่ถึงจุดหมายซักที พอไปถึงดูเวลาเข้าได้กำไรตั้งสามชั่วโมงครึ่ง ขากลับขนาดเดินชมนกชมไม้มาตลอดทาง ใช้เวลาแค่สองชั่วโมงยี่สิบห้า นาที...เอากับเขาซิ...

ท่านผู้อ่านท่านใดสนใจ ก็ขอเชิญภาวนาคู่ได้ ผลเป็นประการใด

ขอให้เล่าสู่กันฟังบ้าง วงการศาสนาระยะนี้มีแต่ข่าวนักบวชเลวปรากฏ อยู่เสมอ เมื่อชาวบ้านฟังเขาไม่ได้ ก็พยายามทำให้อภิญญาเกิดแก่ตัว เอง เมื่อนักบวชเหล่านั้นหันมาเป็นศิษย์ของฆราวาสกันบ้าง คงสนุก ดีพิลึก..!

๒๒ พฤษภาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุธมฺมปญฺโญ

หมายเหตุ : เมื่อไปอยู่ที่เกาะพระฤๅษีใหม่ ๆ อาตมาต้องเดิน ขึ้นเขาไปปีนเขาขาด เป็นระยะทาง ๕ ก.ม.เศษ รวมไปกลับสิบก.ม.ครั้งที่แรกก็มีคนงานป่าไม้เดินตามไปช่วยหิ้วปืนโตให้ พอผ่านไปไม่ถึงครึ่ง เดือนคนงานหายหัวกันไปหมด..

อาตมาเลยต้องหิ้วปืนโตเอง วันหนึ่ง..สมบัติซึ่งเป็นหัวหน้าคนงานมากราบแล้วกราบอีก บอกว่า "ผมเชื่อแล้วครับว่า พระอาจารย์เดินเร็ว ๆ จริง ๆ..ที่แรกผมสงสัยว่าทำไมคนงานมันไม่ไปช่วยหิ้วปืนโต ถ้ามันแล้วมันบอกว่า พระอาจารย์เดินเร็วจนมันตามไม่ทัน..

คนงานพวกนี้เวลามันเดินผมต้องวิ่งตามนะครับ..! แต่มันบอกว่า มันต้องวิ่งตามพระอาจารย์ ผมเลยขี่มอเตอร์ไซด์ตามไป พระอาจารย์เดินเร็วจริง ๆ ครับ..ขนาดมอเตอร์ไซด์ยังกวัดไม่ทันเลย..!"

เรื่องนี้ท่านผู้อ่านต้องไปถามคุณสมบัติ คุ่มท้วม เอาเองว่ามีความจริงแค่ไหน เพราะว่าอาตมาเองก็รู้สึกว่าจะเดินไปตามปกติ เพียงแต่ว่าหากคนถือปืนโตตามหลังไม่ได้เท่านั้นเอง

๑๐ สิงหาคม ๒๕๔๔

พระครูธรรมธรเล็ก สุธมฺมปญฺโญ

สนทนากับพระเล็ก สุธมฺมปญฺโญ

เดือนมิถุนายน ๒๕๔๕

ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : นั่งแล้วบางทีจะมีทำสมาธิเหมือนวิญญูณจะมาอยู่ แผลุทิศส่วนกุศลให้การที่นั่งสมาธิครั้งนี้ให้เขาหมดเลย ?

ตอบ : ได้อยู่ แต่ว่ามีบางรายที่เขาไม่ได้ต้องการอย่างนั้น เขามาเพื่อดูแลเรา มาเพื่อช่วยรักษาความปลอดภัยของเรา แต่อย่างว่าเขามาในเมื่อเราทำความดี ขอให้เขายินดีไมทนาด้วยเขาก็เต็มใจรับอยู่แล้ว มาโดยไม่ได้คิดต้องการผลประโยชน์แต่ให้ก็เอา แต่มีพวกที่เข้ามาขอส่วนกุศล ขออะไรก็มี

ถาม : ของหลวงพี่มาบ่อยชิครับ แต่เปรตนะไม่เคยเห็น อยากเห็นเหมือนกันว่าตัวใหญ่ขนาดไหน ?

ตอบ : ไม่เป็นไรจะเดี่ยวนาน ๆ ไปเห็นเอง

ถาม : กำลังนั่งสมาธิอยู่มีวิญญูณมารออยู่นอกหน้าต่าง แผลุทิศส่วนกุศลให้แล้วก็ไป แล้วนั่งสักพักหนึ่งหลวงพี่มาทักผม ผมก็ไม่ได้คิดถึงหลวงพี่นะครับ หลวงพี่มาองค์ใหญ่มาเลยมานั่งอยู่ต้นห้อง ผมก็หันไปมองท่าน ที่แรกผมจำไม่ได้ท่านก็ขยับแว่น แล้วท่านก็บอกว่า จำฉันไม่ได้หรือ ผิกมาก ๆ นะ แล้วเดี่ยวนะจอกัน โอกาสเป็นนิมิตหรือเปล่าครับ กราบท่านแล้วผมก็ร้องไห้ด้วย โอกาสเป็นนิมิตไหมครับ ?

ตอบ : โอกาสอย่างนั้นหายาก ครูบาอาจารย์ที่ท่านจะมาสงเคราะห์เราจริงๆ งานของท่านเยอะ เวลาของเราเองถ้าหากไม่ตรงกัน ท่านก็สงเคราะห์ไม่ได้ มีอยู่เที่ยวหลังจากที่หลวงพี่ท่านมรณภาพไปแล้ว

อาตมาเองก็ไปอยู่ทองผาภูมิโน่น... ตอนเช้าๆ ก็ว่าจะขึ้นไปกราบพระบนพระนิพพาน ปรากฏว่าไปเจอหลวงพ่อไล่เคาะประตูบ้านนั้นบ้านนี้ป็อกๆไล่เคาะไปเรื่อยเดินเหี่ยวท่อมเลย ก็เลยไปกราบท่าน ขำก็ขำ ถามว่าหลวงพ่อครับตายแล้วมันเหนื่อยขนาดนั้นเลยหรือครับ? ท่านบอกว่าตายนี้มันแยกว่าเดิมหลายเท่าเลยเพราะว่าก่อนหน้านั้นมันเรียกทำเป็นไม่ได้ยินก็ได้ แต่ตายแล้วมันเรียกได้ยินทุกทีเลย คราวนี้จากลักษณะนั้นก็แสดงว่าถ้าหากว่าใครที่มีกำลังใจส่งถึงท่าน คิดถึงท่าน นึกถึงท่าน ในช่วงนั้นจะสามารถพบท่านได้ไม่วิธีใดวิธีหนึ่ง อาจจะฝันเห็นหรือว่านิมิตเห็นในขณะที่ทำกรรมฐาน หรืออาจจะเห็นมา ทั้งตัวเลย

ถาม : แต่ท่านมาคล้ายๆ ภายทิพย์ครับ ใช่ๆ ?

ตอบ : ท่านจะต้องมีวิธีให้รู้ว่าท่านมา แต่คราวนี้จะเป็นแบบไหนเท่านั้นเอง เล่นไปไล่เคาะที่ละบ้านเลย เอาไม้เท้าเคาะป็อกๆ เดี่ยวไปบ้านโน้นก็ป็อกๆ เหมือนว่ามาแล้วอะไรอย่างนี้ คือว่าตัวคนที่อยู่นั้นเขาจะรู้เองว่ามาอย่างไร เขาอาจจะฝันเห็นเก็บไว้เป็นกำลังใจตัวเอง หรือนั่งกรรมฐานนิมิตเห็น หรือว่าอาจจะมาด้วยกายเนื้อเป็นองค์มาเลย นั่นเป็นวิธีของท่านที่ท่านจะทำ แต่ขำก็คือว่า แหม..ในนิมิตท่านเล่นเหนื่อยเหี่ยวโทรมมาเลย มันไม่น่าจะเป็นไปได้แต่ท่านทำให้ดูว่างงานเยอะขึ้นขนาดไหน

ถาม : นี่ขนาดท่านไปจุดนั้นยังต้องมีหน้าที่ทำงานขนาดนี้ไม่ได้ได้อยู่สบายเลย ?

ตอบ : ท่านจึงบอกว่าตอนเป็นมันเรียกทำเป็นไม่ได้ยิน แต่ตอนตายใครเรียกก็ได้ยิน

ถาม : ไม่อยากให้ท่านทำกลัวท่านเหนื่อย ?

ถาม : เคยเห็นพระพิฆเนศ... ?

ตอบ : อยู่ชั้นดาวดึงส์ เป็นเทวดาชื่อ.....ฮินดูเขาตั้งเทวดาได้ แล้วก็กำหนดคุณสมบัติขึ้นมาว่าเทวดาองค์นั้นชื่อไหนมีความสามารถอย่างนั้นๆ คราวนี้บังเอิญไปตรงกับเทวดานุสติที่พระพุทธเจ้าท่านสอนให้ระลึกถึงความดีเทวดาใช้ใหม่ แต่คราวนี้การระลึกถึงของเขาๆ ไม่ได้มา ดู ว่า เออ ! เทวดาต้องมีหิริ-ละอายแก่ใจ โอดัปะ-กลัวความชั่ว อย่างน้อย ต้องมีศีล ๕ ทรงตัวถึงจะใช้ได้ เขาไม่ดูในจุดนั้นและไม่ทำในจุดนั้นด้วย เขาเล่นมาอ่อนวอนและร้องขอเอา แต่ก็ยังเป็นการยึดเทวดาเป็นอนุสติอยู่ เบื้องบนก็เลยต้องลำบากหาเทวดาที่มีความสามารถใกล้เคียงกับที่เขาว่าเอามารับหน้าที่นั้นแทน

ถาม : ที่บ้านมีรูปพระพิฆเนศอยู่ในจิตตอนั้นบอกว่าเป็นพระพิฆเนศ ผมงก็ โอ๊ย.. เห็นอีกที่ทำไมเศียรเป็นพระด้วย ผมงก็เลยสงสัย ?

ตอบ : เหมือนอาตมาไปเจอท่านปู่พระอินทร์ ขึ้นไปถึงไม่ได้เจอพระอินทร์ในความคิดของเราเลย เจอสูงแก่ๆ อ้วนพุงปลิ้นนั่งสูบบุหรี่เราก็ก็นั่งดูอยู่หน้าแท่นบัณฑุกัมพลศิลาอาสน์ นี่หรือพระอินทร์? ท่านก็ลุกขึ้นนั่งพริบเชิงอยากดูแบบไหน? และท่านก็เปลี่ยนให้ดูเป็นร้อยๆ แบบเลย และแบบสุดท้ายก็คือต้องตัวเขียวๆ เราถึงจะว่าใช่ บางที่ท่านทำตัวตามสบายมา ลักษณะที่ท่านมาถ้าท่านมาตามปกติขอให้อใจของเราบอกว่าท่านเป็นใครตอนนั้นให้เชื่อตามนั้น เพราะว่าความเป็นทิพย์รายงานหมดว่าเป็นอะไร

ถาม : ตอนเด็กๆ สวดมนต์เสร็จแล้วมานั่งดู เราอยากทำให้ถูกไม่รู้จะทางไหนดี ?

ตอบ : อันดับแรก ศิล ๕ ขอให้ครบถ้วนสมบูรณ์เลยจะ ถ้ารักษาด้วยตัวเองได้ก็อย่าขอให้คนอื่นทำ รักษาด้วยตัวเองได้ไม่ยุคนอื่นทำได้ เห็นคนอื่นทำก็อย่าไปยินดีด้วย

ถาม : เห็นคนอื่นก็อย่าไปยินดีด้วยหรือคะ ?

ตอบ : ประเภทที่เรียกว่าเราเองไม่เจียดยาม่ามดแล้ว ไม่บอกให้คนอื่นเจียดแล้ว พอเขาคว้าม่าเจียดบ๊ีบ แหม...มันน่าจะท่าชะนานแล้ว มีส่วนด้วยจะ พยายามให้มันละเอียดขึ้นไป ศิลทรงตัวลักษณะเดียวกัน ถ้าหากศิลทรงตัวเราปฏิบัติภาวนาอยู่สมาธิตั้งมั่นได้ง่าย สมาธิตั้งมั่นได้ง่ายปัญญาจะเกิด ปัญญาเกิดจะมีสติ สมาธิที่จะไปควบคุมศิลให้ละเอียดยิ่ง ๆ ขึ้นไป ศิลยิ่งละเอียดสมาธิยิ่งทรงตัว สมาธิยิ่งทรงตัวปัญญายิ่งเกิด

ถาม : ที่นี้ทำงานต้องติดต่อกับลูกค้าอย่างนี้เรียกว่าโกหกไหมคะ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเรารับสินค้ามา สมมุติว่าราคาหนึ่งแต่เราต้องการขายลักษณะนี้ เราก็บอกเขาแล้วกันรับมาแพงต้องขายราคาแพง ต้องขายราคานี้ราคาอื่นไม่ได้ แต่อย่าไปบอกเขาว่ารับมาเท่านั้นบาทเท่านั้นบาท ถ้าประเภทนั้นโกหกตรง ๆ แต่รับมาแพงนี้ไม่รู้มันแพงเท่าไร ๓ บาท ๕ บาทมันก็แพงของเรา

ถาม : ตัวเองเป็นคนตรง ๆ แล้วสงสารลูกค้าด้วยคะ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าอันไหนหนักใจเรา ๆ คิดว่าเราไม่สามารถจะแก้ไขได้ มันจะต้องคิดขาดแน่ ๆ เราโกหกเขาแน่ ๆ ก็เอาเป็นว่าตั้งแต่ตื่นขึ้นมาจนกระทั่งไปถึงที่ทำงานเราต้องไม่โกหกเด็ดขาด รักษาเป็นเวลาแทนหลังจากนั้นก็ว่ามันไปเลิกงานเมื่อไหร่จนถึงกลับบ้านจะไม่โกหกเด็ดขาดอะไร

อย่างนี้ ใช้วิธีการเป็นเวลาแทน อย่างน้อย ๆ ๒๔ ชม.เราก็ไม่ขาดทุนตลอด มันมีส่วนของความกำไรรออยู่

ถาม : ตอนนอนก็ไม่ได้ทำคะ ?

ตอบ : ก่อนนอนก็ตั้งใจสมาทานศิล หลับยาว

ถาม : คือว่าแต่ก่อนสวดมนต์ แต่ตอนนี้ไม่ค่อยได้สวด เป็นอะไรหรือเปล่าคะ ?

ตอบ : สวดมนต์นี้เหนื่อย ๆ ก็ไม่ไหวเหมือนกัน ให้ใช้เป็นภาวนาแทน นอนภาวนาตามแบบของหลวงพ่อกินทางนอนง่ายดี ถึงเวลาดังใจเรานอนลงไปแล้วร่างกายที่เหยียดยาวก็เหมือนศพตี ๆ นี้เอง ถึงเวลามันจะตื่นขึ้นมาเห็นตะวันขึ้นหรือเปลาก็ช่างมัน ถ้าตายตอนนี้เราจะไปพระนิพพาน เราก็จับตัวภาวนาหลับไปเลย

ถาม : มีปัญหาเรื่อง ๓ ฐานของลมหายใจ หลวงพ่อบอกว่าพอเข้าบ๊ีบมาที่อกแล้วห้อง เวลาเราลมหายใจออกไม่เห็นรู้สึกเลยครึ่งหน้าอก?

ตอบ : ถ้าใจยังไม่ละเอียดมันจะไม่รู้สึก มันต้องไปสักพักถึงจะรู้สึก

ถาม : ลมละเอียดขนาดไหนครึ่งถึงจะรู้สึก ?

ตอบ : เราเอาความรู้สึกตาม ตอนนี่เราหายใจเข้าไป ตอนนี่เราหายใจออกมา หายใจเข้ามันผ่านจมูก ผ่านกึ่งกลางอกลงไปสุดที่ห้อง ออกจากห้องผ่านกลางอกมาสุดที่จมูก ตามความรู้สึกไปแค่นั้นเอง ว่าตอนนี่มันเข้า ตอนนี่มันออก

ถาม : รู้สึกภายในไซ้ไหมครับ ผมนึกว่าให้ลมพัดผ่าน ?

ตอบ : ไม่ใช่ ๆ มันอยู่ข้างในจะ ลมมันอยู่ข้างใน

ถาม : แล้วเอาแค่ปลายจมูกนี้ได้ไหมครับ ?

ตอบ : ได้ เอาทีเดียวก็ได้ ๓ ที่ก็ได้ ๗ ที่ก็ได้ ไม่เอาสักที่เลยก็ได้ ไม่เอาสักที่นี้มันยากนะ เพราะมันรู้ตลอด หายใจเข้ามันรู้ยาว ไปเลยเท่ากับสัมผัสตลอดเส้นทาง ออกก็รู้ยาวออกไปเลย ถ้าจิตไม่ละเอียดจริง ๆ จะรู้ไม่ตลอด

ถาม : กำหนดลมหายใจแล้วมันคิดโน่นคิดนี่เยอะ ตามีหลวงพ่อกี้ให้ กำหนดภาพพระไปด้วย ไม่ได้กันใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ไม่เป็นไรจะไปด้วยกันได้สิน

ถาม : นึกภาพพระหลายองค์ล่ะคะ ?

ตอบ : ก็ดีจะ เอาเรียงไว้ตลอดตั้งแต่หัวถึงท้องก็องค์ก็ได้ หายใจเข้าให้ผ่านทุกองค์เลย ลงมา สว่างตลอด ถึงเวลาก็ออก หรือไม่ก็ พระท่านไหลเข้าไหลออกเป็นขบวนตามลมหายใจเลย สนุกดีอีกต่างหาก ขยายท่านให้ใหญ่ พอออกมาองค์ใหญ่เบ้อเร่ออยู่ข้างนอก ถึงเวลาจะเข้าก็หดข้างในเหลือนิดเดียวอยู่ข้างใน ให้มันใหญ่ให้มันเล็กอย่างนี้สนุกดีจะ

ถาม : เวลาทำงานเราทำอย่างนี้ได้ไหมคะ ?

ตอบ : ทำได้จะ จำเป็นต้องทำไปด้วยเพราะถ้าหากสติอยู่กับลมหายใจเข้าออกงานจะมีคุณภาพ เพราะว่าสมาธิมันจดจ่ออยู่ตรงหน้า

ถาม : อย่างนี้มนมยิทธิเห็นเขาทำได้ ทำไมเราไม่ได้ ?

ตอบ : ถ้าหากทำลักษณะที่ว่านี้ได้ นึกถึงภาพพระเข้าไปออกมาได้ ก็เป็นมนมยิทธิดี ๆ นี้เอง ถึงเวลาเราก็แค่เปลี่ยนจากภาพพระ รู้เห็นสิ่งที่ต้องการแต่ตัวเอง ทำง่าย ๆ สบาย ๆ ไม่ใช่เรื่องยากเลย

มนมยิทธิคิดง่าย ๆ สบาย ๆ ตอนนีตรงหน้าเรามีพระองค์หนึ่งขนาดที่เรา รู้สึกกำลังสบายสำหรับเรา หายใจเข้าก็ไหลตามลมเข้าไปท่านก็เล็กลงมา จากใหญ่ก็เป็นเล็กๆ ลงมา เล็กสุดตรงสุดของลมประมาณบริเวณท้อง หายใจออกท่านก็ค่อย ๆ โตจนขนาดเท่าเดิมจนมาอยู่ข้างหน้า จับภาพพระได้ชัดเท่าไรการใช้มนมยิทธิเพื่อคูดอย่างอื่น ก็จะทำให้เห็นได้ชัดเท่านั้น

ถาม : ถ้าเรื่องกลืนควรจะมีก่องไหนก่อนครับ ?

ตอบ : ตามที่หลวงพ่อบอก ท่านบอกว่าเอาตำรามานำก่อน ชอบก่องไหนมากที่สุดให้ทำก่องนั้น ถ้าหากว่าชอบหลายก่องให้ ตั้งใจจุดธูปกราบพระ อธิษฐานว่าก่องไหนที่ข้าพระพุทธเจ้า ทำแล้วได้ผลเร็วที่สุดให้ชอบก่องนั้นมากที่สุด ส่วนใหญ่แล้วพวกเรา จะมีพื้นฐานเดิมอยู่เยอะ เพราะฉะนั้นบางที่ชอบหลายก่อง

ถาม : เคยไปถามพวกที่ฝึกมโน เขาบอกว่าชาติที่แล้วผมน่าจะได้อภิญญา ไผ่มาก่อนครับ เพราะตอนนั่งสมาธิถึงจุดหนึ่งมันเหมือนกับมันแตกเป๊ะ ๆ จากข้างล่างมาถึงข้างบน แล้วก็พอนั่งเป็นประจำจะได้ยินเหมือนอะไรดังปัง ?

ตอบ : นั่นไม่ต้องไปใส่ใจมัน คือถ้าหากว่าเป็นกรรมฐานในอดีตที่จะได้ ถึงเวลาตัวนิมิตจะปรากฏขึ้นเอง อย่างเช่นว่าเคยได้อภิญญา ไผมันจะปรากฏเป็นเปลวไฟขึ้นมาเอง ถึงเวลานั้นเราก็จับภาวนาค่อไปเลย แต่ถ้าหากว่ายังไม่ถึงตรงจุดนั้นกำลังยังไม่พอ อารมณ์ใจเรายังไม่เข้าถึงที่สุดของกรรมฐานก่องที่ทำอยู่ นิมิตใหม่มันก็ยังไม่มา พอมันเข้าถึงที่สุดกำลังมันเต็มแล้วได้ก่องใหม่ก็จะมาเอง

ถาม : อย่างหนูไม่รู้อะไรจะชอบอะไร ไม่ต้องฝึกก็ได้ใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ไม่ต้องฝึก... ได้จะได้ แต่คราวนี้สูงพุทธินี้แกจะตกลงหรือเปล่านั้นเอง ถ้าไม่มีอะไรเป็นเครื่องยึดโอกาสที่เราจะพลาดลง อบายภูมิมันเยอะ อย่างน้อยๆ จะต้องลมหายใจเข้าออกเป็นเครื่องยึด ลมหายใจเข้าออกป้องกันความฟุ้งซ่านได้ดีที่สุด ขณะที่จิตใจฟุ้งซ่านไปอารมณ์ที่อื่น ถ้าเราผูกอยู่กับลมหายใจเข้าออกมันก็ไม่ไปหาความลำบากเดือดร้อนให้กับเรา ไม่อย่างนั้นมันก็ให้เราคิดโน่นคิดนี่พาให้เราทุกข์ ไปนั่งซ่อมเอาทุกวันๆ ตรวจสอบความก้าวหน้าตัวเอง

ถาม : เพื่อนโทรมาบอกว่ามีลูกสาวคนเดียวต้องไปใส่บาตรด้วยขนมเงินพระ ๔ องค์ ไม่อย่างนั้นลูกจะตาย ?

ตอบ : ไม่เป็นไรหรอก ปล่อยมันตายไปเหอะ เจอบ่อยจะ ใส่บาตรที่ไหนก็ได้

ถาม : เขาสร้างกระแสรึอคะ ?

ตอบ : มันเป็นกระแสที่ตึจะ คนกลัวก็วิ่งไปทำบุญ ตอนสมัยอยู่วัดทำซุงมีอยู่ ๒ ครั้ง ช่วงที่บวชเป็นพระ ๗ ปี ที่บวชอยู่วัดทำซุงมีอยู่ ๒ ครั้ง ครั้งหนึ่งเขาว่าคนที่เกิดมันก็มีปีมะ....ไปขอเงินเขามาให้ได้ ๒๕ บาทแล้วเอาไปถวายสังฆทาน ขอต้องให้คนละไม่เกิน ๑ บาท อย่างน้อยๆ คุณต้องตากหน้าไปเจอคนอื่น ๒๕ คนแต่ไม่ได้เอาเงินมาใช้นะ ต้องเอาไปถวายพระเป็นสังฆทานถึงจะพ้นเคราะห์ ไม่อย่างนั้นจะตายไอ้โห...ดาเนียลเจอแต่ขอทานเต็มเมือง เจอหน้าเอ็งขอข้า ข้าขอเอ็งห้ามข้าเต็มด้วยนะ ให้เกินบาทก็ไม่ได้ด้วย แล้วอีกทีก็ว่า หลวงพ่อธรรมจักร วัดธรรมมูล มาเข้าฝันว่าใครมีลูกคนหัวปี คือคนโตเป็น

ผู้ชายให้ถวายข้าวต้มมัด ๕๐ มัด ไม่อย่างนั้นลูกชายจะตาย ปากฎว่า อาตมาเจอบ้านแรก ๕๐ บ้านที่สองก็หัวมา เขาว่าเอาไว้พรงนี้ก็ได้อะ มันจะตายเอา ๕๐ มัด มันก็ตะกร้าเบ้อเร่อเลย เราก็อ้วมาแล้วใช้ไหมละ ไอ้บ้านที่สองอีก ๕๐ เขาก็บอกว่าเอาไว้พรงนี้ก็ได้อะ งวดนั้นฉันข้าวต้มมัดตาเหลือกตาปลิ้นกันทั้งวัดเลย แต่ว่าที่อยู่อย่างคือว่าอันนี้เข้าใจเลยว่าอย่างหลวงพ่อดวงจักร ท่านเป็นพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ประจำชัณหาที่อยู่วัดธรรมมูล พระองค์นั้นลอยน้ำมา วันดีคืนดีก็จะลงไปเล่นน้ำก็ศักดิ์สิทธิ์มาก ทีนี้เทวดาที่ท่านรักษาองค์พระท่านคงเห็นวามานๆ กระตุ้นให้คนมันทำบุญซะทีหนึ่ง อย่างเห็นวามไปขอเงินอย่างนี้ ก็จะได้จากานุสติใช้ไหม ต้องสละออก แล้วก็ลดมานะ เพราะว่าต้องไปขอเขาและยังได้ถวายสังฆทานด้วย กุศโลบายท่านดูแล้วยอดเยี่ยมมากเลย แต่ข้าวต้ม ๕๐ มัดนี้ไม่ไหว พระแทบตายเลยกว่าจะหิ้วถึงวัด ไอ้โห...อย่างที่มีดินทบาทเส้นทางดินทบาทกว่าจะเดินครบตั้งชั่วโมงกว่า

ถาม :

ตอบ : เขาเล่นมัดมาตรฐานเลย ชาวบ้านเขาเชื่อศัตย์มากเลย ไม่มี การย่อส่วนเลย

ถาม :

ตอบ : ถ้าหากว่าพูดถึงชัณหาที่โน่นนะจะวัดธรรมมูล แล้วตรงนั้นมีเกจิอาจารย์อยู่องค์หนึ่งก็คือหลวงพ่อดวง วัดดักคะนน วัดดักคะนนกับวัดธรรมมูลที่ห่างกันอยู่นิดเดียว ไปไหว้พระสงฆ์ก็ได้ ไหว้พระพุทธรูปด้วย ไปไหว้พระพุทธรูปก็ได้ ไหว้พระสงฆ์ด้วย

ถาม :

ตอบ : ลองดูใหม่ถ้าเจอใครให้ถวายทุเรียน ๑๐๐ ลูกนี้อาตมาวิ่งหนีแน่ เป็นคันรอก ใครจะไปชนมันไหว วันก่อนบิณฑบาตอยู่ในทองผาภูมิ ก็มีโยมคนหนึ่งถือทุเรียนมาจะถวาย คราวนี้บังเอิญพระ ๒ สายมาชนกันพอดี สายของวัดทองผาภูมิกับสายของวัดท่าขนุนมาจะเอ่อกัน เราก็เลยเข้าไปทางด้านสายของวัดทองผาภูมิ โน่นแน่ะ..ถวายวัดโน่นก็แล้วกันท่านไม่ค่อยได้อะไร คือวัดโน่นเขาไม่ค่อยปฏิบัติ คนไม่ค่อยศรัทธาจะไม่ใส่บาตร เราก็กะงานนี้ถูรอดแน่ ที่ไหนได้..พอพันโค้งไปเจอกองเบ้อเร่อ อาจารย์สมพงษ์ก็บอกว่านี่อานิสงส์ดีกลับฉบับพลันเลย ที่หลวงพ่อสพทฤษบอกให้เขาไปลูก.. ตัวเองได้มากองเบ้อเร่อเลย เขาเตรียมไว้ ๙ ลูกเขาใส่บาตร ๙ องค์ ตกลงหัวกันกระโตงกระเตง อานิสงส์ดีกลับฉบับพลัน บางทีชาวบ้านเขาไม่ค่อยเข้าใจ คือเห็นวัดอื่นเขามาเราจะบอกให้ไปใส่ของเขา เพราะของเราได้กินแล้วกินอีก บางทีฉันเหลือเพื่อ เหลือจากเด็กวัดก็ยังเหลือ เหลือจากหมาก็ยังเหลือ เลยเห็นวัดอื่นเขาไม่ค่อยได้ก็ให้เขาไป บางทีโยมเขาเตรียมอาหารไว้ ๒ ชุด อย่างนี้ใส่บูบ ก็ว่าอีกชุดไปใส่วัดโน่นนะเขากำลังเดินมา บางทีเขาก็ทำหน้างงๆ ว่าเขาอยากใส่วัดเราทำไมไม่ให้เขาใส่ แบ่งให้เขากินบ้าง

ถาม : วัดที่ทางจะไปเขื่อนเขาแหลม อยู่ซ้ายมีอนันต์วัดอะไรคะ ?

ตอบ : วัดเขื่อนเขาแหลมจะ วัดเขื่อนเขาแหลมไม่ได้ออกมาบิณฑบาตที่บิณฑบาตนั้นก็จะมีวัดป่าผาตาดทางสวรรค์ วัดป่าผาตาดทางสวรรค์จะอยู่ทางด้านหินตาด เขจะมีรถมาส่งให้บิณฑบาต มีวัดท่าขนุน วัดทองผาภูมิ แล้วก็วัดเขารวก และอีกหนึ่งวัดป่า

สุนันทาวราราม เขตไทรโยค แต่ว่าแถวที่ท่านอยู่ก็คงบิณฑบาตไม่พอกินละมังก็เลยเอารถปิกอัพ มาส่งพระบิณฑบาตในตลาดเหมือนกัน เคยถามโยมที่ใส่บาตรทุกวัดช่วงเข้าพรรษาที่พระเยอะไหม? เขาบอกถ้ามาครบทุกวัดก็ร่วม ๒๐๐ องค์ โยมเขาต้องหุงข้าวต่างหากไว้เป็นหม้อๆ เลยแหละ เอาไว้ใส่บาตรอย่างเดียว กำลังใจเขาดีจัง แต่ว่าส่วนใหญ่ก็จะเลือกใส่เฉพาะวัดที่ตัวเองศรัทธา มันก็เลยจะเป็นวัดท่าขนุนกวาดมาเกลี้ยง

ถาม : หลวงพี่คะ ไม่ค่อยได้ตื่นใส่บาตรเลย ?

ตอบ : ไม่เป็นไรจะ เพราะว่าอย่างไรล่ะ ท่านเกิดมารวย ศิลเกิดมาสวย ภาวนาเกิดมาฉลาด เลือกเอา เอามันทุกอย่าง

ถาม : แล้วทำทานอย่างอื่นได้ไหมคะ ?

ตอบ : ได้จ้ะ ท่านเยอะแยะไป ท่านเกิดมารวย รักษาดีเกิดมาสวย ภาวนาเกิดมาฉลาดมีปัญญา ทำให้ครบไปเลย ไม่จำเป็นต้องไปทำทุกวันก็ได้ มีโอกาสช่วงวันสำคัญหรือวันหยุดก็ไปทำ แต่ถ้าหากได้ทำทุกวันได้ดี เพราะว่าโยมหลายคนอย่างหมอสุวรรณ โอ้โฮ ! แก่ก็แก่แล้ว เกษียณแล้วเกษียณอีก เกษียณมาสัก ๒๐ ปีได้แล้วมัง ใส่บาตรอยู่ทุกวัน ผนตกแดดออกอย่างไรหมอสุวรรณก็ต้องเข็นรถเข็นมาใส่บาตรจนกระทั่งลูกชายต้องต่อคานและก็เสียบร่วมเอาไว้ให้ เพราะว่าเวลาผนตกแก่ก็ใส่เสื่อกันผนแล้วก็มุดอยู่ได้ร่มแล้วก็เข็นออกมาใส่บาตรลักษณะอย่างนั้นแหละทำให้เราขี้เกียจไม่ได้ วัดอื่นเวลาผนตกบางทีเขาไม่บิณฑบาตเลย แต่วัดท่าขนุนผนตกแดดออกต้องไปเพราะโยมมาโยมมารออยู่ ถ้าเราไม่ไปนี่เราเสียเลย สมัยอยู่ท่าซุง ๒ องค์กับท่าน

สมปองจะเป็นพระที่พระน้องที่เขาเบือที่สุด ผนตกแดดออกอย่างไร ออกบิณฑบาตทำเดี่ยว แล้วระเบียบของหลวงพ่อก็คือ ถ้ายังกลับมาไม่ครบยังฉันไม่ได้ เขาก็ต้องรอนกว่าเราจะกลับมา กลับมาถึงก็มาบิณฑจิวระบัดๆ หน้อยแล้วก็ห่มฉันกันไป แต่เขาก็บ่นไม่ได้ เพราะว่าเขาไม่ออก แต่ขณะเดียวกันของเราพอเดินไปถึงสุดทางแล้วนี่คุณยายแก่ๆ หลังก็ค่อม ผมกัขาว ถือโปกกล้วยบังหัวออกมาใส่บาตร ถ้าเราไม่ไปเราจะทำอย่างไร เขาก็ยืนอยู่นั้นแหละ นั่นแหละตอนนมัสมายู่โน่นมีอยู่ไม่กี่องค์ หรอกที่บ้าแบบระเบียบ ตอนนั้นก็ออกกันเยอะแยะ หลวงตาสมชายก็มรดภาพไปแล้ว หลวงตาวัชรชัยก็ไปอยู่เขาวง อาตมาก็มาอยู่ที่นี้ ทำนบองก็ได้ยืนว่าก็ออกไปแปะที่วัดท่าซุงนั้นแหละ ตกลงพวกรักษาระเบียบไปกันหมดแล้ว เขาคงอยู่กันสบายขึ้น

ถาม : ยายแก่ๆ เขาอาจจะคิดว่าพระมาเดี่ยวมาเก้อ เขาก็เลยต้องออกมารอ ?

ตอบ : เขามารอจริงๆ ในเมื่อโยมยังมีกำลังใจมา แล้วเป็นพระอย่างนี้ เขาให้เราแท้ๆ ยังไม่ไปรับมันก็น่าเกลียดเต็มที ก็ลองคิดดูแล้วไอ้สายที่ไม่เกรงใจ เขามาเบียดฟรีแล้วเป็นยังงี้ ไม่แข่งซักหัทักกระดุกก็บุญไซแล้ว

ถาม : ที่ให้ไปซื้ออุปกรณ์ จะซื้อถุงใส่ถ้วยหรือเปล้า เพราะกระเป่าเบ้เขาจะดูแข็งแรงกว่าปกติและก็ใบยักษ์มาก ?

ตอบ : แล้วมันราคาเท่าไรล่ะจ๊ะ ถ้ามันไม่โหดร้ายมากนักก็เอา

ถาม : ไม่เคยดูเลย เพิ่งนึกขึ้นมาได้ว่าอุปกรณ์เยอะปานนี้ ?

ตอบ : มันคงยึดไปไม่ได้หรอก คือเจตนาว่าจะทำรดคันหนึ่งเรียกว่ารดอุปกรณ์สำหรับเก็บพวกเครื่องดับเพลิง คีมถ่าง หัวตัด ค้อนปอนด์ ชะแลง

อะไรพวกนี้โดยเฉพาะเลย ถึงเวลาโคดขึ้นรถไปได้ถึงที่ไม่ว่ามันจะมารูปแบบไหนต้องรับมือได้ เดี่ยวรอให้งานก่อสร้างให้มันเบาๆ ก่อนเดี๋ยวจะดาวนี่อีซูซุดีแมกซ์ (พุดเล่น) และอีกอย่างหนึ่งสำคัญก็คือรถตู้พยามาล รถตู้ก็ล้านกว่าเข้าไปแล้ว ถ้าไปต่อเตียงพยามาล พวกเครื่องมือเครื่องไม้ เสาแขวนน้ำเกลือ สายอ็อกซิเจน ท่ออ็อกซิเจน ก็คงหลายสดางค์ แต่มันเป็นของที่ต้องมี

ถาม : ต้องให้ห้องกาญจน์ไปประจำรถหรือเปล้า ?

ตอบ : ไม่ต้องถึงขนาดนั้นหรอก

ถาม :

ตอบ : ทางเส้นเมืองกาญจน์-ทองผาภูมิ,ทองผาภูมิ-สังขละ มันเป็นทางภูเขา และจากทองผาภูมิก็ยิ่งเขาหนักเข้าไปใหญ่ อุบัติเหตุมันบ่อย โดยเฉพาะช่วงเสาร์-อาทิตย์รถท่องเที่ยวเยอะมากเลย เพราะมันไปกลับวันเดียวได้ไง หรือไม่ประเภทไปวันเสาร์ค้างคืน แล้ววันอาทิตย์กลับ ก็เลยมีอุบัติเหตุอยู่เรื่อย ถ้าหากว่าเรามีรถอุปกรณ์มันจะมีราวสำหรับแขวน ถึงเวลาก็เกี่ยวๆ ขึ้นไป ดินกบก็เกี่ยวเอาไว้เดี่ยวๆ หน้อยมูลนิธิพิทักษ์กาญจน์มันเป็นสาขาของร่วมกตัญญู และของเราที่เป็นศูนย์แหลมทองนี่มันเป็นสาขาของพิทักษ์กาญจน์เขาคือหนึ่ง ตอนนี้เขากลับมากเลยกลัวเราจะแยกตัวออกมาเพราะว่าพอเข้าไปบริหารปั๊บปั๊บๆ ตอนนี้มันมีรถเป็นของตัวเอง มีอาคารที่ตั้งเป็นของตัวเองหมดแล้ว และยังได้ข่าวที่เราจะซื้อกระทิงชุดมนุษย์กับนี่มันหนาวเลย วันก่อนพลเอกอะไรก็ไม่รู้ที่เป็นตัวประธานมูลนิธิ พยายามเกลี้ยกล่อมท่านพงษ์ว่ามีอะไรจะให้ช่วยเหลือบ้าง เขาก็รู้ทำอยู่แล้วว่า

มันต้องมาไม้นี้ก็เลยบอกท่านพงษ์ไปตั้งแต่แรกที่ไปร่วมประชุม บอกว่า ถ้ามันพูดไม่ดีบอกไปเลยนะว่าอาจารย์เล็กเขาจะแยก ชูให้ชัด ปรากฏว่า ได้โหลงมา ๒๐ ใบ ตอนนี้อยู่กับขุมขุมผู้อื่นนะได้โหลงฟรีๆ มา ๒๐ ใบ

ถาม : พวกมูลนิธิอยู่ได้ด้วยเงิน ?

ตอบ : จริงๆ ก็คือเงินบริจาคและเกิดจากสมาชิก อยู่ด้วยใจ निकออก ไหมต่างคนต่างเสียสละเพื่องาน ตอนนีพวกนักการเมืองท้องถิ่นก็พยายามอิงๆ เข้ามา แต่มันอาศัยชื่อมันอย่างเดียวไม่ได้ดีอะไรขึ้นมา ก็เลยต้องบอกว่าอยากจะโลละมันทิ้งๆ ไปเลย แล้วเราก็ดำเนินการกันเอง ศูนย์ใหญ่เขามีสมาชิก ๒๐๐ กว่า แต่ของเราที่เป็นหน่วยย่อยมีตั้ง ๗๐ กว่า วัตถุประสงค์ของเราออกนี้เขาทยอยจบ ๑ ใน ๓ เลย

ถาม : หายรายจ่าย ?

ตอบ : ค่าสมาชิกเขาก็หดไปเลยแหละ คนละ ๑๕๐ บาท

ถาม :(ไม่ชัด).....ภารกิจของสงฆ์หรือว่าทำอะไรภายในวัด แล้วถ้าเกิดว่าถ้าพระออกไปข้างนอก แล้วทำอะไรแปลกๆ แล้วดิฉันคิดนี่ถือเป็นการปราชญ์หรือเปล่า ?

ตอบ : จริงๆ ก็คือควรจะศึกษาศีลของพระเอาไว้ละ ศีลของพระ จะระบุดัดเลยว่าเป็นพระต้องทำอะไรบ้าง สิ่งต่างๆ ที่ท่านทำนะ ถ้าหากว่ามันเป็นส่วนที่ผิดพระธรรมวินัยจริงๆ ที่เราคิดอย่างนั้น ไม่เป็นการปราชญ์พระรัตนตรัย แต่ว่ามีบางประเภท...ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นพระอรหันต์ พระประเภทนี้จะปิดบังตัวเอง ไม่ต้องการให้คนอื่นรู้ก็จะทำจรรยาแปลกๆ บางทีเราก็เห็นใน ลักษณะเหมือนอย่างกับคนบ้าๆ บอๆ อย่างเช่นหลวงพ่อดี้ว

หลวงพ่อดี้วนี่วันๆ ไม่มีอะไรหรอก...โน่นนะ วิ่งกระเตงๆ เล่นอยู่กับเด็ก เลี้ยงวัว บางคนเห็นว่าเป็นคนบ้าๆ บอๆ ก็ไม่ไปสนใจยุ่งกับท่าน ท่านก็สบายไม่ต้องไปยุ่งเกี่ยวกับชาวบ้านเขามาก แต่ภายหลังหลวงพ่อดี้วไปจุดรูป..บอก อธิษฐานว่าถ้าหากว่าเป็นพระดีจริงพ่อดี้วนี้ให้มา ปรากฏว่า ฟ้ายังไม่ทันจะสว่างเลย มาไว้อยู่ อยู่ตื่นบันไดนะ บอกว่าแน่จริงไปทำ แล้วหลบทำไมวะ โผล่มาตีกันซิ หลวงพ่อดี้วก็ออกมากราบ บอกว่า เลิกบ้าได้แล้วครับ บ้าลักษณะนี้ผมรู้ มันเป็นการบ้าดี ท่านก็เลย เออ.. เลิกก็ได้วะ จีวรที่เอาเคียนหัวอยู่ก็เปลี่ยนมาห่มแล้วก็ขึ้นไปคุยกัน คือลีลาแบบนี้จะแปลกในสายตาของเรา แต่ว่าจะไม่ผิดพระธรรมวินัย เพราะท่านต้องการปิดบังตัวเอง มีบางองค์คนไปกวนท่านมาก ท่านก็ฉีได้ กระโถนแล้วก็ราดมันเต็มพื้นนั่นนะ จนกระทั่งเหม็นตลบยังกับส้วมแตก พอหลวงพ่อดี้วขึ้นไปถึงท่านก็รีบต้มน้ำร้อนมาราดพื้นบอกว่าเดี่ยวๆ ขอ ให้กลิ่นมันน้อยลงหน่อย ถามว่าแล้วหลวงพ่อดี้วราดเอาไว้อย่างนี้ทำไม ? บอกว่าไม่ไหวหรอก ไอ้พวกมาแล้วพูดไม่รู้เรื่อง มันจะเอาห่วยทำเดี่ยว ท่านก็ต้องแกล้งทำไปอย่างนั้น ท่านทั้งหลายเหล่านี้มีอยู่แต่มันน้อย ปัจจุบันนะส่วนใหญ่ที่เป็นเพราะว่าอุปัชฌาย์อาจารย์สมัยนี้บวช ให้แล้วบวชเลยไม่มีการแนะนำสั่งสอนกันต่อเนื่องไป สมัยก่อน ระเบียบพระพุทธรเจ้าบังคับไว้ว่าต้องอยู่ในสำนักอุปัชฌาย์อาจารย์อย่างน้อย ๕ ปีคือ ๕ พรรษา เพื่อศึกษาความรู้ต่างๆ ทั้งทางโลกทางธรรม เมื่อถึงเวลาแล้วจะได้ไม่ปฏิบัติผิดพลาด ท่านเรียกว่าอยู่นิสัย คืออยู่อาศัยพระอุปัชฌาย์ ถ้าหากว่าพ้น ๕ ปีแล้วยังเอาดีไม่ได้ก็ให้อยู่ต่อ แต่ถ้าพ้น ๕ ปีแล้วมีความรู้พออาศัยได้เรียกว่าได้นิสัยมุตตะกะ คือ

พ้นจากการอาศัยอุปัชฌาย์แล้ว สามารถจะออกไปยืนหยัดด้วยตัวของตัวเองได้ สมัยก่อนเขาเข้มงวดหน่อย สมัยนี้ประเภทบวชเอาสตางค์ ถึงเวลาเขานิมนต์ไปเป็นอุปัชฌาย์นั่งบวชพระ บวชแล้วเขาก็ถวายสตางค์มาก็ตั้งหน้าตั้งตาเมคมันนี่กันไป แต่ลูกศิษย์ของตัวเองบวชมาเท่าไรๆ ไม่มีการไปตามควบคุมตามดูแลตามสั่งสอนก็เลยกลายเป็นพิลึกพิลั่นอย่างที่เห็น ส่วนใหญ่ปัจจุบันจะเป็นอย่างหลังอย่างแบบหลวงพ่อข้าวนั้นมีน้อยเต็มที สมัยอุบาตมาเด็ก ๆ ก็มีหลวงปู่เจ็ทอยู่นครปฐม แยกไหน้ำตาลเมากินเมากินแอนอยู่ทั้งวัน เสร็จแล้วทางกรุงเทพฯ พอได้ข่าวก็ส่งสังฆาธิการ ๒ องค์ไปเพื่อไปจัดการเรื่องนี้ให้เรียบร้อย ไปถึงท่านก็เข้าไปหาหลวงปู่เจ็ท กราบปฏิสันถารอะไรกัน เสร็จเรียบร้อยก็..เทโพที่แบกอยู่ให้กลายเป็นน้ำชาคนละถ้วย พอฉันน้ำร้อนน้ำชากันเสร็จเรียบร้อย หลวงปู่เจ็ทก็ถามว่า ๒ องค์ท่านมาทำไม? สังฆาธิการนั้นก็บอกว่าท่านได้รับคำสั่งมาว่าหลวงปู่เจ็ทกินเหล้าเมาอยู่ทุกวัน ถ้าหากว่าพระกินเหล้าเมาให้อยู่ไม่ได้หรือต้องจับสึก หลวงปู่เจ็ทก็บอกว่าถ้าหากว่าผมต้องสึก คุณ ๒ องค์ก็ต้องสึกด้วย ถามว่าทำไม? บอกว่าคุณก็เพิ่งกินเหล้าเข้าไป เสร็จแล้วพระ ๒ องค์นั้นดูแก้วที่เมื่อก็ชดน้ำชาแท้ๆ ไอ้ที่ติดกันแก้วมันเป็นเหล้าหมดเลย ท่านก็เลยกราบๆ ลากลับไปเลย รู้แล้วว่าหลวงปู่เจ็ทท่านทำเพื่อปิดบังจริยาตัวเอง พระระดับท่านคิดให้เป็นยังงี้มันก็เป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นที่คนเห็นท่านแบกไหน้ำตาลเมา จริงๆ แล้วก็น้ำเบส่านั้นแหละ เพียงแต่ว่าถ้าคนมาท่านคิดให้เป็นน้ำตาลเมามันก็เมา แต่ท่านก็ไม่ได้กินมันหรือค คือ หลอกชาวบ้านเขา ไปเจอลูกศิษย์รู้ทันเข้ารายหนึ่ง มันคือให้หลวงปู่เจ็ท

สอนวิชาให้มัน หลวงปู่เจ็ทรำคาญก็ป็นหนีขึ้นไปบนพระปฐมเจดีย์ พระปฐมเจดีย์ด้านข้างจะเป็นบันไดเล็ก ๆ ขึ้นไปจนถึงคอรระฆังนั้นนะ มันก็ป็นตามขึ้นไป เอากะมันชิมันบ้าพอ หลวงปู่เจ็ทรำคาญก็รำคาญกูไม่รู้จะสอนอะไรให้มัน อยากรเป็นลูกศิษย์กูมึงก็โดดลงไปซิ มันโดดลงไปจริง ๆ ความสูงขนาดนั้น ๕๐-๖๐ เมตรได้มั้ง มันน่าจะคอหักตาย... เปลา่หรือก ลูกศิษย์มันบ้าโหดจริง ๆ ท่านก็ต้องช่วยมัน ลงไปไม่เป็นไรท่านก็เลยตกลง เลยไอนั้นได้เป็นลูกศิษย์หลวงปู่เจ็ท คนอื่นไม่ได้เป็น พระที่ลักษณะอย่างนี้มี...แต่ไม่มาก ถ้าหากว่าเห็นผิดปกติให้ระแวงเอาไว้ก่อนว่าอาจจะไม่ดีจริง มันมีหลักการที่จะทดสอบเหมือนกัน แต่ว่าต้องเป็นพระที่ทันกันถึงกันถึงจะสอบกันได้ ถ้าเราเป็นฆราวาสไปลองสอบท่านดีไม่ดีท่านค่อนตายเลย เพราะฉะนั้น... ถ้าไม่มันใจก็อยู่ห่างๆ เอาที่เรามันใจดีกว่า

นครปฐมมีพระแบบนี้เยอะ อีกองค์หนึ่งก็หลวงพ่อแฉ่ม วัดตาก้อง หลวงพ่อแฉ่ม วัดตาก้องวัน ๆ ก็เอาแต่ทำอะไรไถนา พุดงายๆ คือว่า เข้าขึ้นมาก็จูงวัวออกไปนาเลย ไปทำอะไรไถนาสนุกสนาน ชาวบ้านเขาก็ินทาเอา แล้วสังฆาธิการพอมิเรื่องโจทย์เข้าไปถึงแล้วก็เกิดอิทธิกรณขึ้นมา ท่านก็ต้องส่งคนไปสอบ ไปถึงก็เห็นหลวงพ่อแฉ่มกำลังไถนาอยู่กลางนาเลยละ หลักฐานคาตาเลย เข้าไปถึงถามว่าท่านทำอย่างนี้ได้อย่างไรเป็นพระเป็นเจ้า? หลวงพ่อแฉ่มบอกว่าพระพุทธเจ้าบอกว่าสิ่งใดก็ตามที่ญาติโยมมีศรัทธาอยู่ถ้าหากว่า เราทำสิ่งนั้นให้เจริญงอกงามขึ้นมาก็รักษาศรัทธาไทยให้เจริญยิ่งๆ ขึ้นไป ผู้ที่ไม่เลื่อมใสก็จะเลื่อมใส ผู้ที่เลื่อมใสแล้วก็ยิ่งเลื่อมใสขึ้นไป พระสังฆาธิการท่านก็

ถามหลวงพ่อแฉ่ม แล้วท่านทำตรงไหน? ท่านก็บอกว่าที่นี้โยมเขาถวาย มาให้เป็นที่กัลปนา คือเป็นที่ที่ให้วัดหาดอกผล จากพื้นที่ได้ เพื่อเอาเงิน ไปบำรุงวัด เขาให้มาแล้วถ้าผมปล่อยมันรกเป็นป่าไปเฉยๆ ก็ไม่มีประโยชน์ ผมทำนาถึงเวลามีข้าวมาผมก็เอามาเลี้ยงพระ ถ้าหากว่ามัน เหลือเพื่อผมก็ขายเอาเงินมาช่วยสร้างวัดซ่อมแซมวัด ตกลงข้อนี้ ตกไป ก็บอกว่าเขาว่าท่านนะไม่ยอมทำกิจของสงฆ์สวดมนต์ทำวัตร อะไรไม่เอาเลย ท่านบอกว่าผมเอานะครับ แล้วบอกาก็ชาวบ้านเขาฟ้อง มาอย่างงั้น หลวงพ่อแฉ่มก็เลยสวดปาฏิโมกข์ให้ฟังตรงนั้นเลย ปาฏิโมกข์ ๒๒๗ ข้อนี้คนสวดเก่งๆ มันตั้ง ๔๐-๕๐ นาทีนะ หลวงพ่อ แฉ่มว่าเดินหน้าเสร็จถอยหลังให้ฟังอีกต่างหาก เอาใหม่ละ ๒๒๗ ข้อ ว่าขึ้นหน้าแล้วถอยหลังให้อีก ตกลง ๒ รูปนั้นต้องกราบแล้วกราบ อีกเหมือนกัน รู้สึกว่าพระแถวนั้นจะมีจริยาคล้ายๆ กัน เชื่อสายคง จะสืบกันมา น่าเสียดาย พอมาถึงสมัยนี้ท่านก็ล่วงลับดับขันธกันไปหมด สมัยก่อนนี้อาตมาอยู่ใกล้ๆ บ้านกับหลวงพ่ออินทร์ โช้! หลวงพ่อ อินทร์นี่ดูเด็ดขาดเลย สมัยก่อนมันจะมีวิฑู กระบะโตๆ ถ่าน ๑๒ ก้อน รุ่นโยมนี่ต้องทันแน่เลย ที่เขาเรียก ๘ หลอด ๑๒ หลอด พอถึงเวลา ก็ไปหมუნหาเอาว่าจะฟังคลื่นอะไร และก็จะมีแผ่นเสียงที่เขาใช้แผ่นครั้ง แล้วก็จะมีเข็มอันหนึ่งวางลงไป พระเขาแอบเอามาฟัง หลวงพ่ออินทร์ก็ ฟังเหมือนกัน ฟังอยู่หน้าประตู ถือหางกระเบนด้วยซิ (หัวเราะ) ไปถึงก็ ยืนอุคประตุไว้แล้วก็ตีกระจายอยู่ตรงนั้น พระต้องโอดหน้าต่างหนี่ละ ใครๆ เป็นลูกวัดหลวงพ่ออินทร์นี่เตรียมตัวได้เลย ทำผัดนี้ท่านดีเอาจริงๆ เขาเรียกว่าอาญาวัด เจ้าอาวาสเป็นเจ้าของพนักงานตามกฎหมายมีสิทธิ์

ลงโทษผู้กระทำผิดภายในเขตวัดได้ แล้วสมัยก่อนใครทำผิดก็ถ้าหากว่า อยู่ในวัดนี้ก็บางทีก็โดนพระตีหัวร้างข้างแตกไปเลย

ถาม : แบบว่าที่บ้านใช้หางปลากระเบน ?

ตอบ : จ๊ะ อันนี้ก็เหมือนกันหลวงพ่ออินทร์ก็หางกระเบน โอ้โฮ ! ฟาด กระจายเลย แล้วสมัยนั้นก็มีม้ามีเกวียน แล้วก็มอเตอร์ไซด์เก๋าๆ รุ่น ฮอนด้าที่เขาเรียกไอ้ม้ามีเขา เก่างักกักเลย ถ้าหากวันไหนมีกิจนิมนต์ แล้วโยมเอาพวกรถ พวกเกวียน พวกม้ามารับ ถึงเวลาท่านไปกลับก็ ก็ไล่ท่านจะจำไว้ แล้วกลางคืนท่านจะมาเดินจงกรมใช้หนี้ (หัวเราะ) ใช้ เครื่องทุ่นแรงไประยะเวลาเท่าไร ระยะทางเท่าไร ถึงเวลาท่านจะมาเดิน ใช้หนี้ ใช้ครบแล้วถึงได้นอน ซี้..เอามั้ย? ใครๆว่าหลวงพ่ออินทร์ดูเป็นบ้า เป็นหลัง โดยเฉพาะพวกหนุ่มๆ ที่จะต้องบวช แต่พ่อแม่ชอบจริงๆ เลย ยัดให้เป็นลูกศิษย์หลวงพ่ออินทร์กัน สมัยนี้ปัจจุบันที่วัดท่าขนุนนั้น เขาก็บอกกันว่าอาจารย์เล็กดุยังกะหมา บังเอิญมีเชื้อสายมาเหมือนกัน เป็นพระเป็นเจ้านะ มันจริงๆ ก็คือลูกชาวบ้านเพียงแต่ว่าเปลี่ยนเครื่อง แต่งตัวเปลี่ยนกติกากการดำเนินชีวิตมา หนักที่ที่บวชเข้ามาตัวเองเป็น ลูกแท้ๆ พ่อแม่ปู่ย่าตายายต้องมาไหว้ละ ถ้าหากว่าศีลไม่ดีความดี ไม่พอจะเอาอะไรไปให้เขาไหว้ละ ? ถึงเวลาญาติโยมใส่บาตรสาธุทูนหัว ทูนเกล้าให้ กินของของเขาเข้าไปโดยไม่ได้ทำความดีอะไรเลย มันหา เรื่องสงนรก เพราะฉะนั้นมันต้องพัดกันให้จมเขี้ยวหน่อย แรกๆ อาจารย์ สมพงษ์เจ้าอาวาสท่านหนักใจ เขาบอกว่าอาจารย์ทำอย่างนี้เดียวพระ ก็ไม่เหลือ บอกให้มันไม่เหลือก็ข้างมันเหลืออยู่องค์เดียวก็พอวะ ไปอยู่ ใหม่ๆ พระเขาเกือบ ๓๐ เราอาละวาดพักเดียวเหลือ ๑๑ องค์ ตอนนั้น

ได้มาอีกเกือบ ๓๐ แล้ว คือพอโยมเขาเห็นว่าระเบียบมันเข้มงวด เขาก็ยึดลูกมาให้บวช นี้อายุสิบกว่าองค์ ในพรรษานี้ก็คงบวช อีกประมาณเป็นสิบ ระยะเวลาที่ลำบากใจอยู่อย่างคือพวกติดยาบ้า พ่อแม่จับมาหักยาให้บวชอยู่ในวัด บางองค์สวดมนต์ไปก็ดำไป มันกำลัง ออยากยาขึ้นมา เออ...เอ็งนี่ดำไปตรงนั้นแหละ คืออย่างน้อยๆ มีมัน ไหว้พระอยู่ไซ้มี๊ ปากมันอยากดำดำไป ใจมันอยากคิดคิดไป กายกรรม วจกรรม มโนกรรม อย่างน้อยมันห้ามไปได้ ๑ ใน ๓ คือกายกรรมมันทำ ไม่ได้แล้ว และ เออ..ถ้ามันไม่ดำด้วยวจกรรมมันทำไม่ได้แล้ว ใจอยาก คิดให้มันคิดไป สวดมนต์ทำวัตรอย่างน้อยๆ ก็ห้ามความชั่วทางกาย ทางวาจาได้ ใจอยากคิดๆ ไปแค่ส่วนเดียวมันน้อย ถ้าหากว่าใครตั้งใจ สวดจิตก็เป็นสมาธิ ถ้าหากว่าคนที่อารมณ์ใจรวมตัวได้เร็วก็เป็นฌาน ไปเลย ถ้าหากว่าใครตั้งใจทำทัฬหีบูชาจนถึงตัวหนังสือที่เราสวด ขึ้นมาเป็นคำๆ ได้ยิ่งดี ถึงเวลาเห็นนรก เห็นสวรรค์ เห็นผี เห็นเทวดา ก็เห็นได้ชัดเหมือนกับเห็นตัวหนังสือนั่นนะ หรือถ้าหากว่าใครยกจิต ไปนิพพานได้ ไปสวดถวายพระพุทธเจ้าข้างบนนั่น เป็นการตัดกิเลส อัถโนมัตถิอีกอย่าง บางคนถามบอกแค่สวดมนต์ได้อะไร? บอกอย่า คิดว่าแค่สวดมนต์ ทำเป็นไปนิพพานได้

ถาม :

ตอบ : จ๊ะ..ให้มันได้เถอะ หลวงพ่อท่านเล่าให้ฟังว่า มีเจ๊กคนหนึ่ง... เจ๊กชายหมู แกก็ท่องคาถงคาตาอะไรไม่ได้หรอก ได้ยินพระสวดแก ก็จำได้ นะโมตัสสะ นะโมตัสสะ แค่นั้นแหละ วันนั้นผีหลอกแกไม่รู้จะนึก ยังไงขึ้นมาหาที่พึ่งไม่ได้ แกก็นะโมตัสสะ นะโมตัสสะ ผีมันก็เล่นนะชิ

ถึงเวลาดังแต่นั้นเป็นต้นมา อีนะโมตัสสะอย่างเดียวนะ แกเชื่อแล้ว ผีหลอกยังหนี (หัวเราะ) คือกำลังใจมันยึดมันจริงๆ

ถาม : หลวงพ่อคะ เมื่อก่อนตอนเป็นเด็กเวลาทำสังฆทานนี้เขาก็จะมีพิธีครบหมดเลย แต่ว่าเดี๋ยวนี้ก็บางที่นะคะ แยกไปวาง เอาเงินใส่ถัง จะมีผลเหมือนกันไหมคะ ?

ตอบ : มันขึ้นอยู่กับกำลังใจของเราจะ คำถามนี้เคยมีผู้ใหญ่คนหนึ่ง เขาไปที่วัดท่าซุงแล้วเขาชั่งใจมากเลย เขาหาคณตอบเขาไม่ได้ บังเอิญ เปะปะไปเจอกัน เขาก็ถาม คราวนี้เจ้าประคุณเถอะมันพูดไทยฟังยาก เป็นบ้าเลย ต้องแปลเป็นไทยอีกทีหนึ่ง คือมันพูดไทยสำเนียงผู้ใหญ่ เร็วปรือเลยนั่นนะ เขาถามว่าที่ประเทศญี่ปุ่นของเขาเนี่ยเวลาคนจะทำบุญ เขาจะมีกล่องบริจาคอยู่ เราก็ไปยืนอธิษฐานเอาจนกว่าเราจะพอใจ เสร็จแล้วก็โยนเงินใส่กล่อง แต่ที่วัดท่าซุงนี้คุณมีโอกาสนอนอยู่หน้า หลวงพ่อไม่ถึง ๓ วินาที มันเหมือนยังกับวิ่งทำบุญกันเลย ทำไมมัน ต่างกันขนาดนี้ ? ก็บอกกับเขาบอกว่าคุณเคยเห็นเด็กเล็กๆ มี๊ ? เขา บอกว่าเคยครับเคยเลี้ยงน้องมา บอกนั่นแหละตอนที่เขาหัดเดินใหม่ๆ เราต้องจูงเขาไซ้ไหม ? บอกไซ้ ก็เลยบอกเขาบอกว่า ประเทศญี่ปุ่น ของคุณนั่นนะทำบุญมาจูงเด็กเดิน แต่ที่นี้เขาผู้ใหญ่วิ่งกันแล้ว มันขึ้น อยู่กับกำลังใจ ถ้าหากว่ากำลังใจของเรายิ่งดีเท่าไร ผลบุญจะมาก เท่านั้น ถ้ากำลังใจของเราเศร้าหมองผลบุญจะลดลง ดังนั้นการที่ ทำให้ง่ายที่สุด สะดวกที่สุด จะทำให้กำลังใจของเราดี อย่างเช่น มาถึงนี้ ก็คือผาติกรรมแลกเปลี่ยนกันไป เอาสตางค์วางลงได้ก็ยกมาถวายเลย แต่ขณะเดียวกันลองนึกดูว่าอันดับแรกถ้าเราต้องไปซื้อเอง จำนวนเงิน

ที่เราทำมันเชื่อไม่ได้ อันดับที่สองถ้าหากว่าชายแพ่งไป ต่อรองกันไม่ได้
เดี่ยวจะไปค้าคนขายเขาอีก กำลังใจมันแถมมัย? ถ้าเกิดขึ้นรถเมล์
รถแท็กซี่มาข้าวของมันกะกะเขาบ่นเราหน่อย เราก็ไปยั่วเขาอีก
ก็ยิ่งหนักเข้าไปใหญ่ ตกลงว่าทำให้ง่าย ทำให้สะดวกเข้าไว้ ผลบุญ
ก็ได้ง่ายได้สะดวก ขณะเดียวกันบางที่ถ้าหากกำลังใจของเขาไม่ดี
ไม่ได้ทำเต็มพิธีเขาไม่ยอม แบบเดียวกับเมื่อตอนวิสาขที่ผ่านมา
จะมีโยมเขาเอาผ้าป่าไปถวายหลาย ๆ กอง คราวนี้มีทางบ้านลาวเขายก
มาที่หลัง ขณะที่คนอื่นสมาทานศีลกล่าวคำถวายอะไรไปเสร็จเรียบร้อย
แล้ว บอกให้เขาถวายเลยเขาไม่ยอม ก็ต้องตั้งต้นมาให้ศีลกันใหม่
พอให้ศีลครบเสร็จเรียบร้อยแล้วก็ต้องมาขึ้นนะโมแล้วว่่าคำถวายอีกทีหนึ่ง
คนอื่นก็รอเงกไปกว่าจะจบอีกรอบหนึ่ง ถ้าหากว่ากำลังใจเขาน้อย
ไม่มีพิธีกรรมเขารู้สึกว่าเขาไม่ได้บุญก็ทำให้เขา แต่ถ้าหากว่า
กำลังใจของเขาดีแล้ว ประเภทวางแปะลงเป็นอันว่าฉันได้ถวาย
แล้วก็จบกันแค่นั้น การทำบุญสำคัญอยู่ตรงตัวปิติ เพราะว่าปิติ
นั้นมันจะทำให้ไม่อึด ไม่เบื่อ ไม่หน่ายในการทำบุญ แต่ขณะ
เดียวกันพวกเราจำนวนหนึ่งมาทำไป ๆ ตัวปิติมันไม่มี มันเหมือนกับตาย
ด้านไปเฉย ๆ บางคนว่า เอ๊ะ...ผลบุญเราตกลงไปหรือเปล่า? ทำไมระยะ
หลัง ๆ เราทำบุญแล้วมันไม่ชื่นใจอย่างตอนนั้น? ความจริงมันไม่ใช่
การที่เราทำบ่อย ๆ ทำจนชินมันเลยตัวปิติไปกลายเป็นเฉย ๆ
เป็นเฉย ๆ ในจาคานุสสติที่ก้าวข้ามตัวปิติไป ก็เลยกลายเป็นว่า
รู้ว่าดีเราก็ทำ ตอนนั้นมันสักแต่ว่าทำ เห็นว่าดีก็ทำ ๆ กำลังใจมันสูง
กว่าตอนปิติเยอะมาก ก็แปลก ก็บอกว่าเอ๊ะ...ทำไมมันไม่ชื่นใจเหมือน

สมัยก่อนที่ทำ ก็มันทำอยู่เรื่อยไม่เลิกทำเสียที คือมันกลายเป็นเฉย
มันเคยชินไปเสียแล้ว สรุปได้ว่าขึ้นอยู่กับกำลังใจคน ถ้าหากว่ากำลัง
ใจดียังไงก็ได้ ถ้ากำลังใจไม่ดีก็ต้องมีพิธีกรรมให้เขา หน่อย

อานุภาพของพระขึ้นอยู่กับคนทำ สมัยก่อนครูบาอาจารย์ ที่สอน
สืบ ๆ กันมาตามสายของบูรพาจารย์แต่ละสายจะมีความสามารถที่ต่าง
กันไป ยกตัวอย่างของเมืองกาญจน์ กาญจนบุรีช่วงที่ผ่านมาเขาบอกว่า
อยากเจ้าชู้ให้ไปวัดเหนือ อยากเป็นเสือให้ไปวัดใต้ วัดเหนือคือ
วัดเทวสังฆาราม วัดเทวสังฆารามนี้เขาถนัดทางเมตตามหานิยม
ส่วนทางด้านวัดใต้คือวัดไชยชุมพลชนะสงคราม เขาถนัดในทางคง
กระพันชาตรี คราวนี้ตามสายครูบาอาจารย์ที่สืบ ๆ กันมาแล้วส่วนใหญ่
ก็เป็นเพราะว่าใช้กำลังใจกำลังสมาธิของตัวเองทำ ในเมื่อคนที่นิยม
เหมือนกันกำลังใจกำลังสมาธิไปแบบเดียวกัน ถึงเวลาทำมันก็จะออกมา
แบบเดียวกัน มันก็เลยมีผลต่างกันไป แต่ว่าจะมีบางประเภทที่ท่าน
รู้อจริงแล้วจะไม่ใช้กำลังของตัวเอง แต่ว่าถึงเวลาแล้วจะอาราธนา
บารมีพระพุทธเจ้าท่านสงเคราะห์ให้ ถ้าประเภทนี้นี้ได้ทุกทาง
ทำยังไงก็ได้ แต่ว่าถ้าหากเป็นไปตามสำนักตามรูปแบบที่เขาสืบ
ทอดกันมาแต่โบราณ ๆ ส่วนใหญ่เขาลุยเดียวกัน ที่เขาเรียกว่า
นั่งปรกคนเดียวปลุกเสกเดี่ยวอะไรกันประเภทนั้นนะ คือว่ามันก็
จะมีอานุภาพไปตามที่ตัวเองศึกษามา คราวนี้แต่ละอย่างในเมื่อไม่
เหมือนกัน แขนงหลาย ๆ องค์ มันก็เหินเหินวไว้ได้ละนะ ประกันความ
เสี่ยง วันนี้จะไปจีบสาวก็ขอองค์ขุนแผนช่วยหน่อย วันนี้จะไปตีกับ
ชาวบ้านเขาก็อาจจะเล่นโน่น..ยอดธงหรือ พระมเหศวรเศียรกลับ

อะไรทำนองนั้น คราวนี้พระหลายๆองค์บางคนบอกว่าบางที่ท่านทะเลาะกันก็เลยไม่ช่วยเรา ไอนั้นมันเอาทีเสสชาบ้านไปปนกับพระได้ ยิ่งงี้ก็ไม่วู้ ตัวเองไม่ค่อยสามัคคีกับคนอื่นเขาก็เลยพลอยคิดว่าคนอื่นก็อาจมีนิสัยเหมือนกับตัว สรุปรวมกระทั่งพระเจ้าก็จะให้มีนิสัยเหมือนกับตัว ก็เลยแปลว่าหลายๆ องค์อาจจะทะเลาะกัน นั้นเป็นความคิดของเขานะ ไม่ใช่เรื่องจริง แต่ด้วยอำนาจของพระที่ต่าง ๆ กันไป มันเนื่องจากว่าท่านที่ทำท่านถนัดแบบไหน หรือต้องการให้เด่นไปทางไหนก็จะกำหนดใจให้เป็นไปตามด้านนั้น ถ้าอำนาจของพระด้วยกันทั้งหมดแล้ว ด้านเมตตามหานิยมทำยากที่สุด เพราะว่าตัวเมตตาดึงออกมาจากใจของคนทำจริง ๆ ถึงจะมีผล คราวนี้ว่าถ้าหากว่าใช้ในลักษณะแบบที่เรียกว่าไสยศาสตร์มันมีผลมันไม่นาน แต่ว่าถ้าหากว่าจะเอาในลักษณะได้ผลนานเลยจริง ๆ ต้องเป็นเมตตาที่เกิดจากกำลังใจของตัวเองเข้าถึง ในเมื่อกำลังใจของตัวเองเข้าถึงจุดนั้น อธิษฐานให้เป็นอย่างนั้นมันก็เป็นไปได้ ถ้าถามว่าอันไหนทำยากที่สุด ขอยืนยันว่าตัวเมตตาทำยากที่สุด ต้องเป็นกำลังใจแท้ๆ ของเรา

ถาม : กำลังใจแท้ๆ ของเรานี้หมายถึงคนทำหรือคะ ?

ตอบ : คนทำ คนที่ปลุกเสก ถ้าหากว่ากำลังใจท่านประกอบไปด้วยเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา เต็มเปี่ยมจริง ๆ ละก็ ต่อให้ไม่ตั้งใจให้เป็นเมตตามหานิยมมันก็เป็น บุคคลที่ละรัก โลภ โกรธ หลงได้ แล้วไปไหนมีเสน่ห์ทั้งนั้น ในเมื่อไปไหนมีเสน่ห์อยู่แล้ว อย่างพระพุทธเจ้าเสด็จไปไหนมีแต่คนรัก มีแต่คนกราบไหว้บูชาเป็นปกติ ก็ไม่เห็นจะ

ต้องไปตั้งหน้าตั้งตาทำอะไร มันเป็นโดยอัตโนมัติอยู่แล้ว

ถาม : งั้นพระที่ไม่ได้รับการปลุกเสกล่ะคะ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเป็นรูปพระพุทธเจ้าจะมีเทวดารักษาอยู่แล้ว เพียงแต่ไม่จำเพาะเจาะจงเหมือนกับสาธุชนะสมบัติ ดูโทรทัศน์หนึ่งคู่สมบัติของคนทั้งประเทศพักเดียวฟังไซ้มียะ แต่พระที่ผ่านการปลุกเสกนี้ถ้าหากว่าตามแบบที่หลวงพ่อก่อนท่านสอนมา ถึงเวลาจะอัญเชิญบารมีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พรหมเทวดาช่วยสงเคราะห์ คราวนี้ถึงเวลาทำวสหมสมบัติพรหมที่เป็นใหญ่เหนือพรหมทั้งหลายกับพระอินทร์ที่เป็นใหญ่เหนือเทวดาทั้งหลายก็จะมารับคำสั่งจากพระว่า วัดอุโมงค์แต่ละชั้นจะจัดสรรปันส่วนให้เทวดาองค์ไหนรับผิดชอบส่วนนั้นไป เทวดาแต่ละองค์อายุอย่างต่ำ ๆ ก็เป็นร้อยปีทิพย์ คราวนี้ร้อยปีทิพย์ของท่านนี้ต่ำสุดของท่านนี้วันหนึ่งเท่ากับ ๕๐ ปีมนุษย์ เอา ๕๐ ปี ๓๐ ๓๐ ๑๒ ๑๐๐ นับตัวเลขยากจัง อายุท่านยืนยาวขนาดนั้น เลยกลายเป็นว่าเมื่อคุณแล้ววัดอุโมงค์ชั้นนั้น เลยมีอำนาจที่ขลังและยาวนาน สามารถที่จะให้ผลในด้านต่าง ๆ ที่ผู้ติดตัวไว้ตั้งใจ อธิษฐานหรืออาราธนาขอ เมื่อทำดังนั้นแล้วสิ่งที่พระหรือพรหมหรือเทวดาท่านสงเคราะห์จำเป็นต้องอาศัยพื้นฐานทางจิตใจของเรามากที่สุด ถ้าหากว่ากำลังใจของเราดีเป็นผู้มีศีลมีธรรม เป็นปกติอยู่แล้ว ตั้งใจอาราธนาหนักถึงด้วยความเคารพ ก็เหมือนกับว่าเราเปิดเครื่องรับ พระเครื่องเป็นเครื่องส่ง เครื่องส่ง ๆ กำลังเต็มที่เป็นปกติอยู่แล้ว สำคัญตรงเครื่องรับว่ารับได้แค่ไหน ? ก็เลยกลายเป็นว่าพระรุ่นเดียวกัน บางคนเอาไปใช้ โอ๊ย...อยู่ยงคงกระพัน

กระโถนฟ้าธรรมมาสน์

ยังไม่เข้า พันไม่เข้า แต่บางคนเอาใบใช้โดนเขาจ้วงมาเลือดโชกไปเลย มันขึ้นกับกำลังใจของคนรับว่าเปิดรับได้แค่ไหน หลวงพ่อเงิน วัดดอนยายหอม ท่านเคยเปรียบเทียบว่า ถ้ากำลังใจสูงสุดเป็นยังไม่ออก ท่านเรียกว่ามหาอุตม์ ถ้าต่ำลงมาหน่อยหนึ่งยังไม่ออก ไม่ถูก เขาเรียกว่า แคล้วคลาด ถ้าต่ำลงมาอีกหน่อยหนึ่งยังไม่เข้านี่คงกระพัน ยิ่งถูกไม่เข้านี่ห่วยแตกแล้วนะ ต่ำลงมาอีกยิ่งเข้าไม่ตาย คือผ่อนจากหนัก เป็นเบา เคาระห์หนักก็เป็นคาระห์เบาได้ ข้อสุดท้ายเฮงช่วยหน่อย ถึงตายก็ยังไปสวรรค์เพราะจิตเกาะพระอยู่ ก็เลยแบ่งออกเป็นระดับๆ อย่างนี้ ขึ้นกับเราเอง

